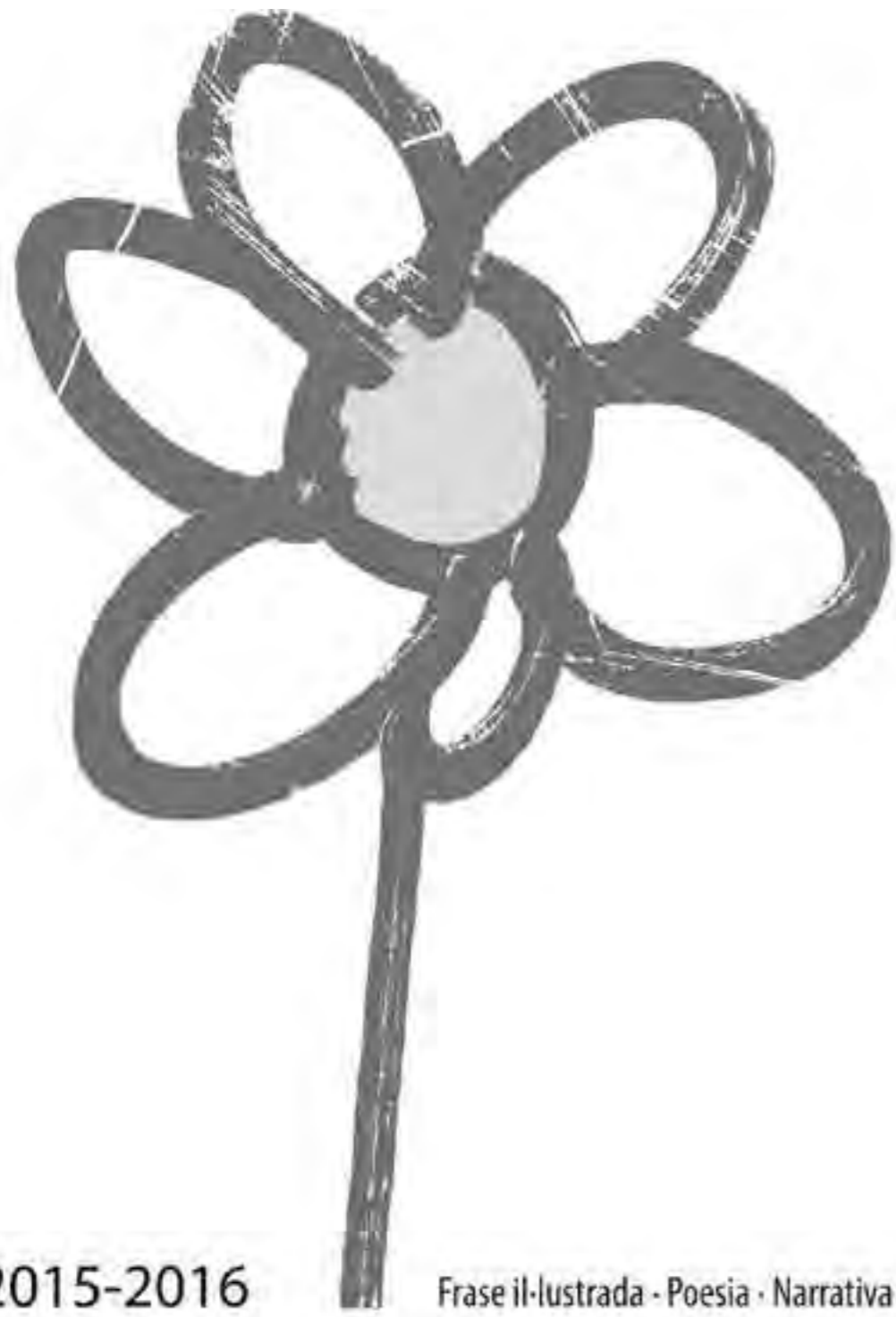

29
JOCs
FLORALS
Escolars

Curs 2015-2016

Frases il·lustrades · Poesia · Narrativa · P. Visual · Còmic

PRESENTACIÓ

Després de vint-i-nou anys de Jocs Florals a Sant Boi podem assegurar que amb aquest esdeveniment de ciutat, no només celebrem un certamen literari, celebrem que el talent i la creativitat estan presents als nostres centres educatius. Després de tots aquests anys, els Jocs Florals ens segueixen ajudant a visibilitzar l'aposta que les escoles fan per afavorir entorns adequats per a l'expressió artística dels infants.

Aquest llibre està ple de petites peces artístiques que donen valor a l'infant com a protagonista d'un procés creatiu a través del qual ha volgut reflectir un sentiment, explicar una història o defensar una idea.

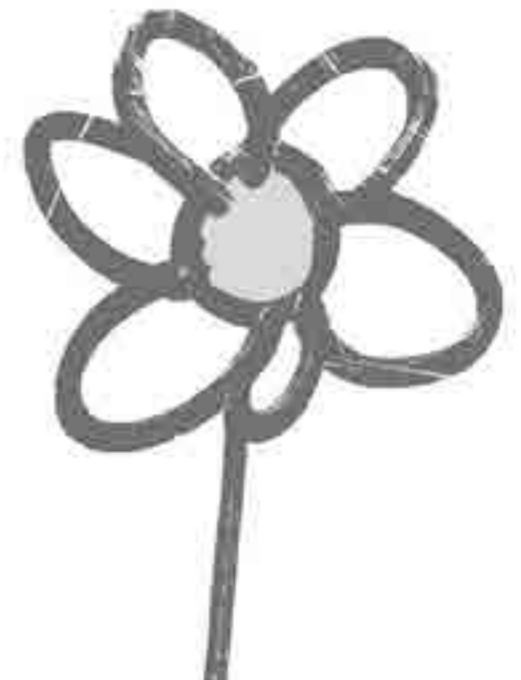
Als professors i professores els hi hem d'agrair la seva disposició per fer dels Jocs Florals una activitat remarcada en el calendari escolar i la seva tasca constant d'acompanyament de l'alumnat en el procés de creació d'aquestes petites obres d'art.

Aquest agraïment s'ha de fer extensiu a les famílies, que són el principal actor en el foment de la creativitat, la curiositat i l'estimulació dels nostres infants i comparteixen amb ells i elles il·lusió, nervis i alegries.

L'últim agraïment, no menys important, és per l'equip de l'Àrea de Ciutat Educadora que, des de la rera, aporta compromís i entusiasme pels Jocs Florals a la nostra ciutat i que han contribuït decididament a la seva consolidació com un instrument educatiu i de generació de convivència.

Amb tot el meu afecte a professorat, famílies i equip tècnic. I la meva felicitació als milers de nenes i nens que, al llarg d'aquests vint-i-nou anys, han aportat emocions, creativitat i han donat vida a Sant Boi.

Alba Martínez Vélez
Tinent d'alcaldia de Ciutat Educadora

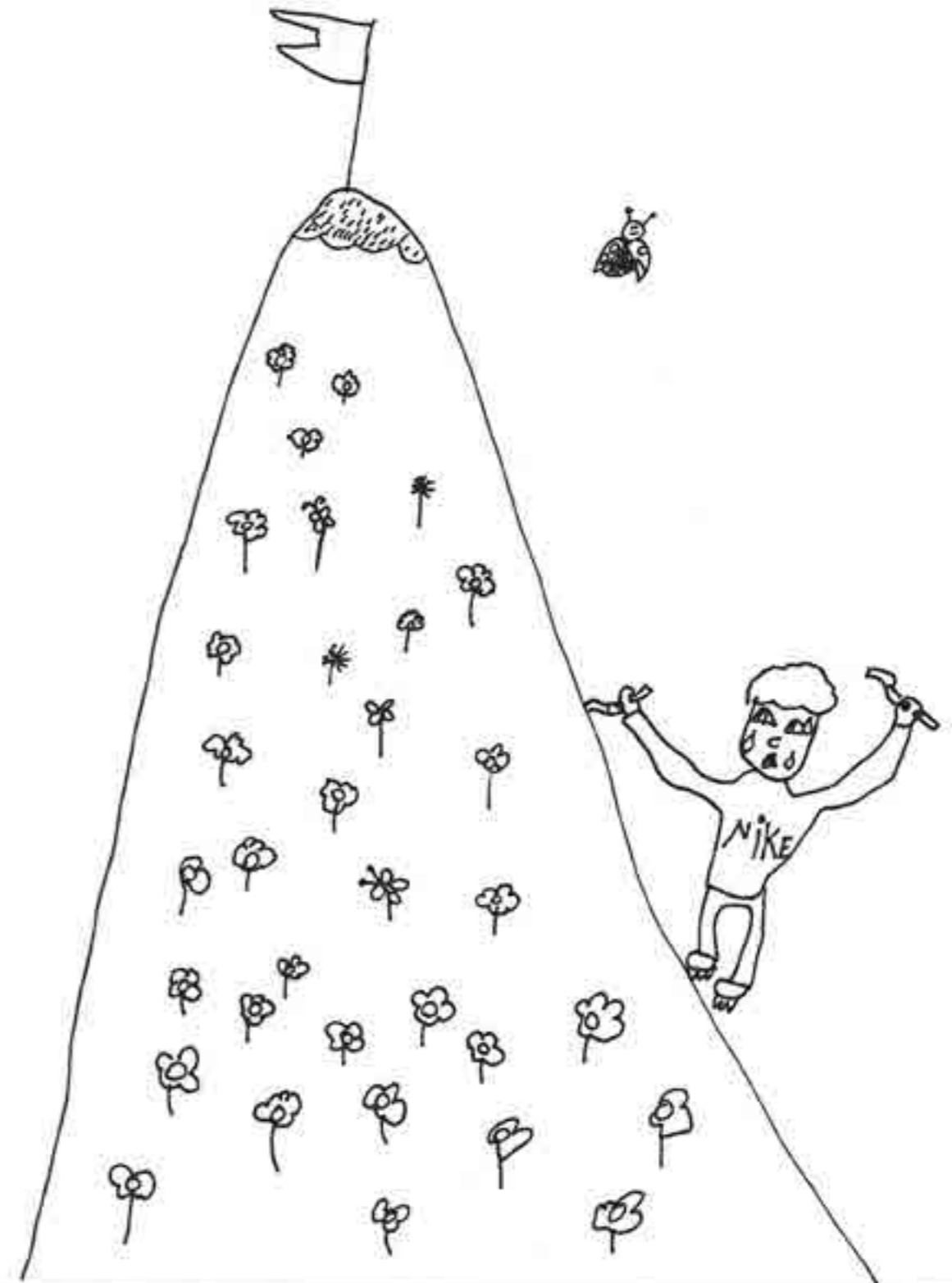

FRASE IL·LUSTRADA

"No ens podem rendir mai"	1r de Primària	Escola Vicente Ferrer
"Dessitjo"	1r de Primària	Escola Fernández Lara
"La meva professora"	1r de Primària	Escola Joan Bardina
"Els amics" Exaequo	1r de Primària	Escola Llor
"Espinacs" Exaequo	1r de Primària	Escola Benivure
"Els grills" Exaequo	1r de Primària	Escola Marianao
"Natura"	1r de Primària	Escola Amal Verdu

No ens podem rendir mai.

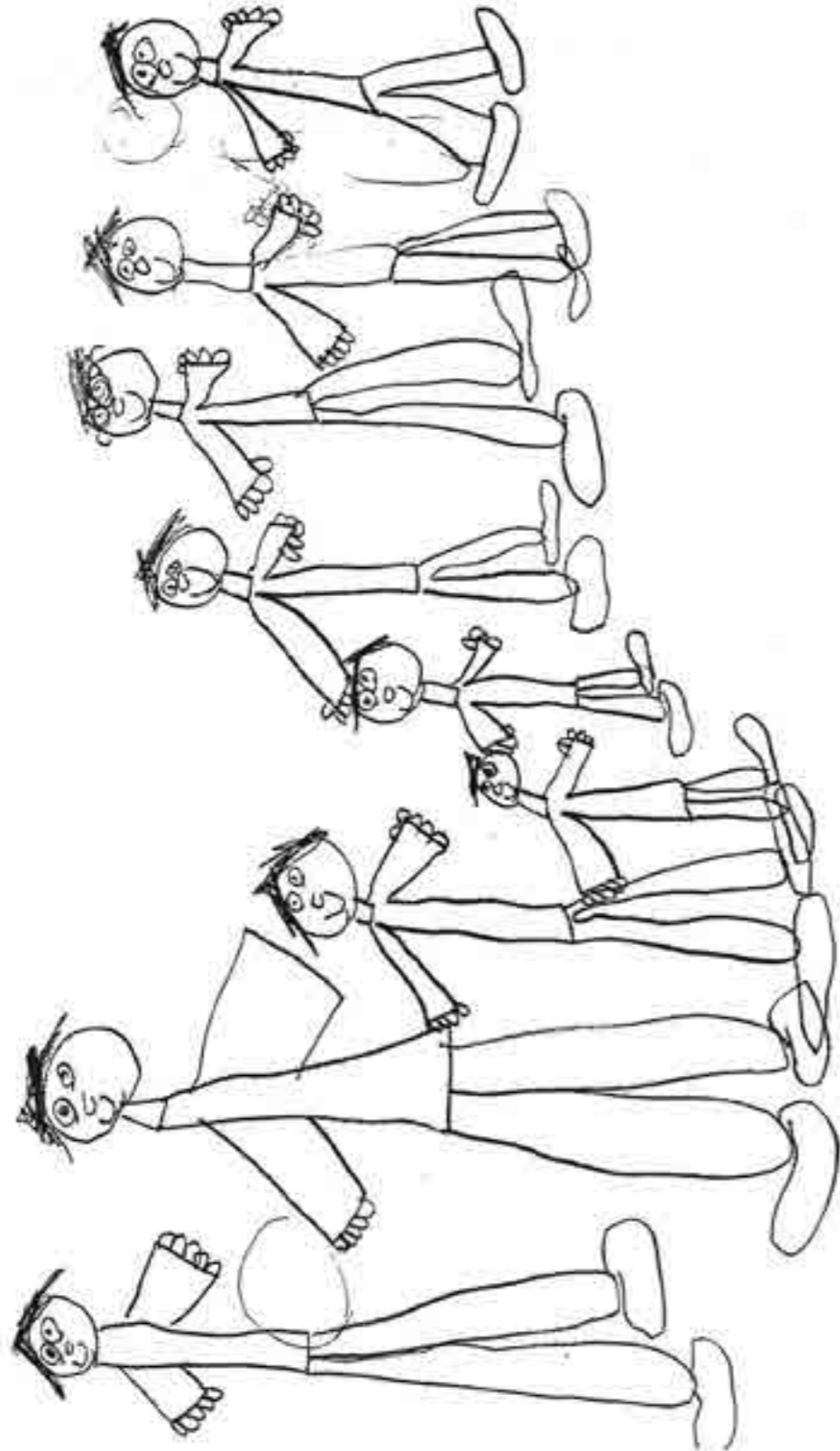

AUTOR/A Unai Diaz Torres

NIVELL Primer de primària

DESITJO QUE LA MEVA
FAMÍLIA
ESTIGUI AL MEU COSTAT.

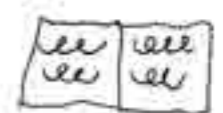

AUTOR/A Loia Minguet del Valle

NIVELL 1r primària

La meua professora

La meua professora m'ensenya moltes coses:
cantar , llegir ,
escriure , jugar i
sobretot a estimar .

AUTOR/A Martina MendiolaNIVELL 1r. Primària

Els amics s'ajuden a recordar-se les sabates.

AUTOR/A Jan Icart CumbellesNIVELL 1r B

Ara hi ha espinacs per dinar
i aquest menjar no el puc
soportar.

AUTOR/A Rebeca Palomo Nantquez

NIVELL 1r

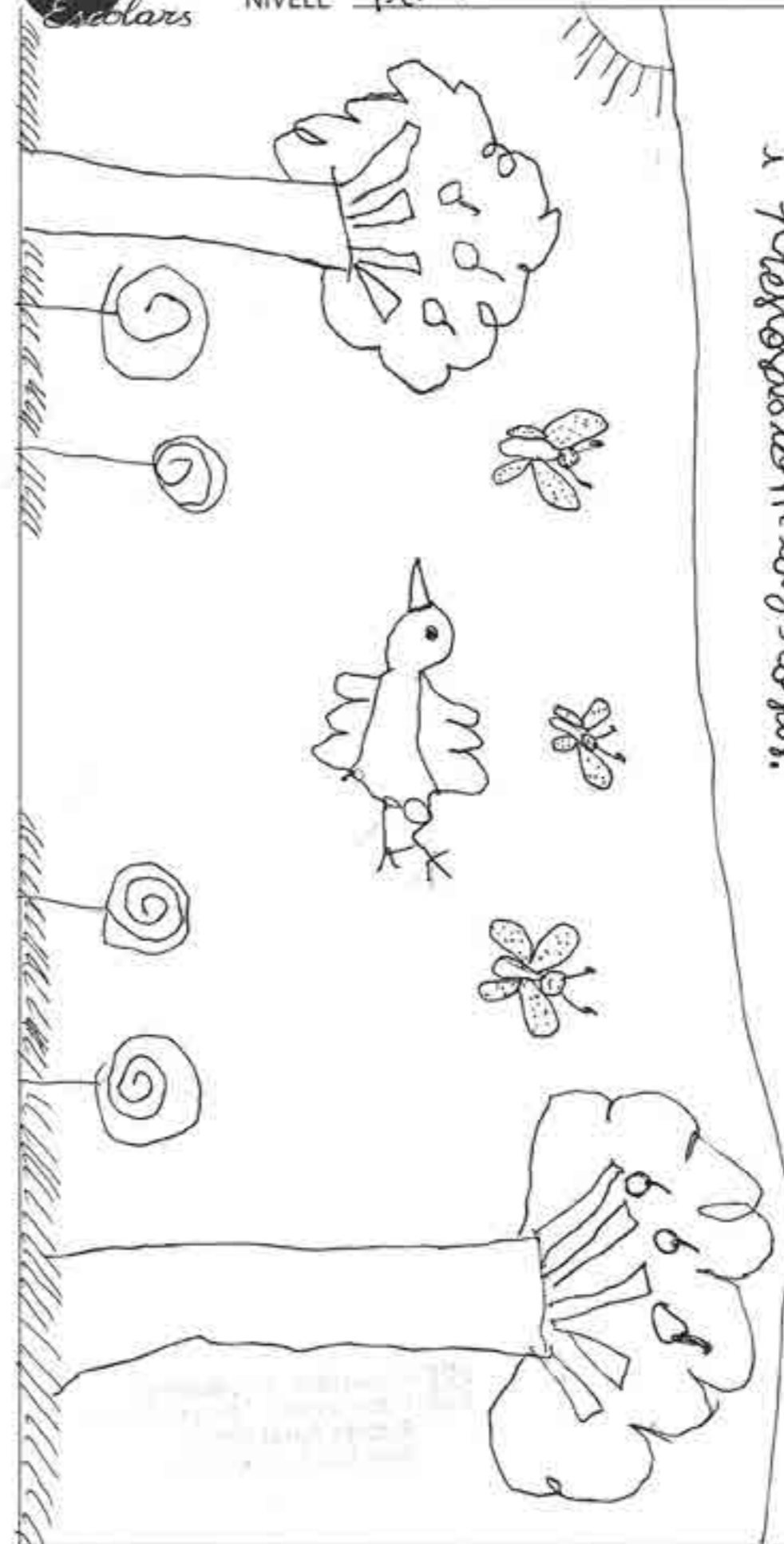
M'agrada sortir a la nit per escoltar

els grills fent *cric-cric, cric-cric*.

AUTOR/A Jean Luma

NIVELL 1a A

Natura, a la natura podem trobar flors molt boniques
i menjars com els roses.

POESIA

"La taula del 5"	2n de Primària	Escola Barrufet
Martina Garcia Bravo		
"El castell de la Maria"	2n de Primària	Escola Fernandez Lara
Franco Esteban Pérez		
"Com sóc?"	2n de Primària	Escola Bellwure
Inés Roldán Miñoz		
"La lluna"	3r de Primària	Escola Barrufet
Leyre Daluz		
"El meu llibre" Exaequo	3r de Primària	Escola Fernández Lara
Mónica Vázquez Hidalgo		
"Un germà diferent"	3r de Primària	Escola Joan Bardina
Martina Delgado Recasens		
"El reciclatge"	3r de Primària	Escola Antoni Gaudi
Leire Gené		
"Les mates" Exaequo	4t de Primària	Escola Antoni Gaudi
Pedro Durán Jacinto		
"Els oficis" Exaequo	4t de Primària	Escola Bellwure
Max Campderrós Calderón		
"Escola"	4t de Primària	Escola Ciutat Cooperativa
Fadwa Mdini		
"Els idiomes"	4t Primària	Escola Massallera
Ibai Albera Vinuesa		
"Milions de mirades tristes al món"	5è de Primària	Escola Massallera
Lucia Martínez		
"Casament" Exaequo	5è de Primària	Escola Llor
Julia Aizina Serra		
"Refugiats" Exaequo	5è de Primària	Escola Joan Bardina
Irene Quilez Mateu		
"Unes flors per a la mare" Exaequo	5è de Primària	Escola Santo Tomás
Sergi Ocaña Royo		
"Els Deus" Exaequo	5è de Primària	Escola Josep M. Curanà
Daniel Montes López		
"M'agradaria ser casteller"	5è de Primària	Escola Llor
Pau Albert Piqueras Mostazo		
"Els jocs" Exaequo	6è de Primària	Escola Fernandez Lara
Nos Garcia Barbancho		
"La vida" Exaequo	6è de Primària	Escola Massallera
Eloy Galindo		
"L'adolescència"	6è de Primària	Escola Vicenta Ferrer
Victor Morillas Folgado		

La taula del cinc.

Aprenc la taula del cinc
de dia i de nit.

La canto amb alegria
i amb molta harmonia.

M'agrada la taula del cinc
perquè no té fi.

Canto de cinc en cinc

perquè és molt divertit.

Aviat l'acabaré

i mai l'oblidaré.

$$5 \times 6 = 30$$

$$5 \times 4 = 20$$

$$5 \times 5 = 25$$

Al castell de la Maria

Al castell de la Maria
son música i cançons,
amb alegres melodies.
Amb flautes i trombons
toquen durant tot el dia,
i quan arriba la nit
i ja és hora de dormir
guarden tots els instruments
en perfecta harmonia.

COM SÓC?

Primeta i menudeta

amb el cabell llarg i castany
els ulls marons com bombons

airei soc jo.

Carinyosa i divertida

m'agrada ballar

tot el dia ho faria sense parar

airei soc jo.

Netes i pulides

les seines saig

sempre m'esforço per millorar

airei soc jo.

AUTOR/A LEYRE DALUZ SAEZ

NIVELL 3r

La lluna

La lluna fosca dalt del cel
il·lumina gairebé com un estel
la lluna aplanada
em deixa meravellada.

La lluna fosca dalt del cel
il·lumina els gratacels
encara que estigui a València
té molta potència.

La lluna il·lumina els estels
i els caramels
la lluna plena
és tan gran com una balena

la lluna nova
és molt tova
la lluna creixent
observa com els estels van naixent.

la lluna és blanca com la neu
jo em llançaria amb trineu
la lluna sembla una poma
com al cap d'un home.

la lluna a la nit
sembla un pit
al cel bonic
és com un amic.

La lluna quan fa llum
elimina el fum
la lluna fosca
s'amaga com una mosca.

AUTOR/A MÓNICA VÁZQUEZ HIDALGO

NIVELL Terçer

El meu llibre

M'agrada moltíssim llegir,
sobretot pel matí.

En el meu llibre surt una papallona

amb una corona.

També un camioner,
que és el cap davanter

i porta un talismà

a la seva mà.

També hi ha una fada
amb la cara molt tacada.

El meu llibre a vegades em transporta al mar,

i em faig amiga de peixos i un calamar!

D'altres a la muntanya,

on fins i tot parlo amb una aranya.

M'agrada molt llegir,
perquè és molt divertit!!

Un germà diferent

Tinc un germà diferent,
 però no vol dir que sigui diferent.
 El meu germà té síndrome de Down
 per això és diferent a la resta de la gent.
 Cada matí s'aixeca amb molta energia!
 Sabra cantar, saltar i ballar,
 però li costarà.

L'estimo molt i no el deixaré d'estimar,
 perquè és el meu germà.
 Em poso molt contenta
 quan veig el meu germà
 content quan se'n va.

EL RECICLATGE

El reciclatge arriba
 allò que està al terra brut se'n va
 i tot és alegria
 perquè la netedat és viva.

Tot està net,
 cada cosa al seu lloc,
 el vidre al color verd
 i el plàstic al groc.

Si teniu matèria orgànica
 al contenidor marró anirà
 i si tenim cartó
 al blau ho podem llençar.

Està clar que reciclar
 és millor que no reciclar,
 si ho voleu provar
 segur que us agradarà.

Leire Gené 3rB

AUTOR/A PEDRO DURAN

NIVELL 4t

LES MATES

Les millors classes
sempre són les de mates.

Puc pensar en positiu
o també en negatiu .

Puc sumar amics
i restar enemics.

També sé dividir
per als meus amics galetes repartir.

Si tinc problemes generals
els soluciono amb decimals.

Puc veure l'espai i el temps
però no els setiments.

AUTOR/A MAX CAMPDEBROS CALDERON

NIVELL 4t

ELS OFICIS

Molts oficis al món hi ha
que voldré ser jo de gran?
Si fos bomber què faria?
doncs molts focs apagaria.

Si fos mosso d'esquadra,
atraparia algun lladre.
Potser astronauta ser
i a la lluna viatjaré.

Podria ser cirurgia
i moltes vides salvar,
o jugador de futbol
i marcaria molts gois.

Ai senyor, quin embolic!
quants oficis a escollir
astronauta, cirurgia, ...
millor m'espero a ser gran!

AUTOR/A Fadwa MdiniNIVELL 4t de primària -

ESCOLA

Ja són les vuit m'he de llevar,
Em rento la cara i faig l' esmorzar.

Em poso la roba i les sabates també,
I abans de sortir em rento les dents.

Arribo a l' escola hi ha molta gent,
que s'obrin les portes que fa molt de vent.

Comencen les classes, els llibres traiem,
en un parell d' hores al pati serem.

Arriba la tarda això ja està fet,
l'escola s' acaba demà tornarem.

AUTOR/A Ibai Alerxa ViñuesaNIVELL 4t de Primària

Els idiomes

Amb els idiomes
es pot fer moltes bromes.

El català
se sembla al lleidatà

Molt diferent és
l'anglès al francès.

L'italià és molt estrany,
del castellà és company.

El xinès
es confon
amb el japonès.

Quan escolto el rus
Em faig un embús.

Amb els idiomes
es pot fer moltes bromes.

AUTOR/A Lucia Martinez Porgil

NIVELL Cinquè

MILIONS DE MIRADES TRISTES AL MÓN

La miro i la miro
i no ho entenc.
Aquesta mirada trista,
aquesta mirada perduda,
aquesta mirada tan tendra
que no deixo de mirar.
Jo visc a una casa,
ella a una petita cabana.
Jo m'aixeco amb alegria
i ella trista comença el dia.
Jo jugo amb joguines,
ella treballa tot el dia.
Jo, ni passo gana ni set,
ella, avui, no ha menjat res.
Jo penso que serè de gran,
ella, només, si demà, hi serà.
Jo creixeré amb valors
ella somiarà amb ells.
La seva vida va passant
sense esperança ni felicitat.
Mentrestant, jo penso...
per què ella i no jo?
quina injustícia
que hi ha en aquest món.

AUTOR/A JÚLIA ALZINA SERRA

NIVELL 5è E.P.

CASAMENT

Un llapis i una goma
van voler fer un casament
perquè hi assistis tota la gent.

La goma es va posar un vestit molt elegant
i el llapis un frac extravagant.

El boli va preparar el dinar
i el Tipp-Ex el va ajudar,
i junts van cuinar
un menjar per premiar.

Tothom estava molt bellugadís
amb ganes de tastar el pastís
i després d'això va començar la festa
quan els retoladors van entrar per la finestra
acompanyats de l'orquestra.

Tothom es va posar a ballar
i les llums els van il·luminar.

AUTORIA JULIA ALZINA SERRA

NIVELL 5è EP

Mentre la goma i el llapis
ballaven el vals lentament,
els seus ulls brillaven com estels.

Quan sols es van quedar
el seu futur van dibuixar,
vivint en un estoig bonic
ple de gometes i llapissets petits.

I fent-se un petó
els seus cors van esclatar d'emoció.

lcnelis

AUTORIA IRENE QUILEZ MATEU

NIVELL 5è

REFUGIATS

Somnis d'esperança guardats en un calaix,
a una habitació tancada són els refugiats.

Cauen i cauen com un dòmino
tantes morts, per què passa això?

Sentiments perduts i atrapats
sota el matalàs.

Remen i remen pel mar de la mort
cercant un lloc per viure millor.

Escalen i escalen les tanques que ens separen,
lluiten per l'esperança, per refugiar-se.

Hem de reflexionar, ara són ells,
però no sabem si demà
a nosaltres ens podria passar.

MISTER FELIZ

AUTOR/A Sergi Ocaña Royo

NIVELL 5è.

UNES FLORS PER A LA MARE

A la muntanya vaig pujar,
un matí per passejar,
unes flors vaig voler agafar
i una abella em va picar.

Espantat vaig marxar,
i amb una pedra vaig ensopegar,
quina mala sort vaig tenir,
que l'abella em va picar a mi.

Cap a casa meva vaig tornar,
amb dolor i ganes de plorar
una barreja va preparar,
i la mare a la picada em va posar.

Al cap d'una estona el dolor va marxar
i la mare em va posar el dinar,
al dia següent a la muntanya vaig tornar,
i unes boniques flors a la mare li vaig portar.

AUTOR/A Damiel Montes López

NIVELL 5B

ELS DEUS

Hades, Zeus i Poseidó .
Els millors deus del món ,
feliços i immortals .
Els deus viuen cada any .

Zeus llença un tro
i és un ensurt per tothom .
Poseidó llença una onada
i és com una canonada .

Hades fa sortir un mort
i fa molta molta por
i així els deus de l' Olimpí
es diverteixen sovint .

Siguin deus petis o grans
tots son bons habitants ,
perquè ells et guien pel camí
del teu propi destí.

AUTOR/A PAU ALBERT PIQUERAS MOSTAZO

NIVELL 6è d'E. PRIMÀRIA

M'AGRADARIA SER CASTELLER

M'agradaria ser casteller
per arribar a tocar el cel!
Amb la força de la pinya
pugem el verd de les vinyes.

Estimada tradició
d'una petita Nació:
Amb la força de la unió,
el treball i la suor,
construeix la nostra història
i un futur de pau i sol,
on hi té el seu lloc tothom.

Des de la meva infantesa
m'encanta veure castells:
Algun pis va tremolant,
els companys hi van pujant.
Aixeca el braç l'anxaneta!
El castell s'ha carregat!
Alegria i amistat.
Ja poden anar baixant.

Les gralles estan cantant
i els timbalers piquen fort,
la gent crida d'emoció!
Gaudeixo mirant castells
perquè em sento a prop del cel!

Estimada tradició
de la meva gran Nació!
Amb la força de la unió,
el treball i la suor,
construïm la nostra història
i un futur de pau i sol,
on tothom troba el seu lloc.

AUTOR/A Ana García Barbañcho

NIVELL 6è

ELS JOCS

Aquest matí recordava,
tots els jocs als que jugava,
de petita gatejava,
i els peluixos abraçava.

Els botons de les joguines,
pressionava amb passió,
i més gran a les nines,
les canviava el camisó.

Quan tenia 5 anys,
m'agradava el Nadal.
Esperava amb impaciència,
que arribessin els regals.

Pel carrer Joventut,
estrenàvem les joguines,
amb les bicis, pilotes,
i les Barbies més divines.

A mida que anava creixent,
les joguines també canviaven.
Les nines anaven sortint.
I la tecnologia arribava.

La Nintendo, la Wii i el mòbil,
són ara el meu entreteniment,
encara que el que més m'agrada,
és sortir amb la meva gent.

AUTOR/A Eloy Galindo

NIVELL 6è

LA VIDA

La vida no té sentit,
és un somni sense fi.
Un apocalipsi mundial,
o un fenomen paranormal.

Jo vull, bondat, amabilitat,
adéu guerres,
amunt la llibertat!

Jo la vull, alliberar,
d' un forat negre separar.
La història pot canviar,
només la pau ha de guanyar.

La meva fantasia, el meu destí,
és que quan arribi aquest dia,
tot serà de colorins!
visca l' alegria,
visca l' igualtat
quina meravella, la pau, ha guanyat!

AUTOR/A Victor Morillas Folgado

NIVELL 6è

L'ADOLESCÈNCIA

Quan ets petit vols que arribi,
Però quan ja ets gran , ningú la vol,
Comences a créixer lentament
i no et cap el teu bastiment.
Canvia el teu gust de la roba,
La que tu vols ningú la troba.

Tú penses que ningú t'entén,
però el teu amic et compren .
Comencen els grans, la pubertat,
surten tants que no et treus ni la meitat .
T'estàs començant a enamorar,
i quan veus a aquella persona,
ja no saps reaccionar.

NARRATIVA

"El gat malvat"	2n de Primària	Escola Montbaig
Gabriela Fernández Valque		
"Sóc Gretel"	2n de Primària	Escola Santo Tomás
Paula Revelles Guisado		
"El Lucas i l'Ariet van a la plaça"	Exaequo	Escola Joan Bardina
Lari Nogales Ruiz		
"El gat que va salvar el poble de l'aigua"	Exaequo	Escola Josep M. Clariana
Sandra Torrubiano Romero		
"La TV màgica"	3r de Primària	Escola Barufet
Nàsara Rodríguez Hernández		
"La nena i fos"	3r de Primària	Escola Sant Tomàs
Ali Abisat Valentin		
"El nou amic de la Laia"	3r de Primària	Escola Fernández Lara
Adrián Pascual Gutiérrez		
"La bola del món màgica"	4t de Primària	Escola Joan Bardina
Nagore Minguez		
"La Cova"	Exaequo	Escola Montbaig
Lucía León Reyes		
"El castell malestruc"	Exaequo	Escola Arnau Verdú
Xavi Trégués Carvajal		
"Les notes musicals i el compositor"	4t de Primària	Escola Llor
Nina Priby Balaguer		
"El tobogan"	Exaequo	Escola Llor
Nina Sospedra Marín		
"La nena que no creia en si mateixa"	Exaequo	Escola Joan Bardina
Anna Manchón Monteagudo		
"La nena que es podia ficar als somnis"	5e de Primària	Escola Arnau Verdú
Lucía Méndez Garoia		
"El drac golafre"	Exaequo	Escola Vicent Ferrer
Ivan Ibarra Caro		
"L'estoig màgic"	Exaequo	Escola Josep M. Clariana
Hugo Galán Ferrández		
"Les tres fades"	Exaequo	Escola Fernández Lara
Sofia Pascual Gutiérrez		
"Viaatge d'ànada"	Exaequo	Escola Joan Bardina
Paula Pareja Martínez		
"Un dia ple d'aventures"	5e de Primària	Escola Llor
Ona Pitarch		
"Em dic Cartay"	5e de Primària	Escola Barufet
Paula Velázquez Castiello		

El Gat Malvat

Hi havia una vegada un gat malvat que feia entrebancar i caure la gent i donava cops als contenidors.

Un dia passejant va tenir un accident i un cotxe li va trepitjar la cua.

- Miau, Miau! Li feia molt de mal i llavors un nen que es deia David va pensar:

- Quin pobre gat! Perquè no sabia que era dolent i el va portar al veterinari però la veterinaria no el va curar perquè tothom sabia que era dolent.

I el gat li va dir:

- Ser dolent no soluciona els problemes i ningú m'ajuda.

AUTOR/A Gabriela Fernandez ValqueNIVELL 2n

Lavors la veterinaria el va
curar i mai més va ser malvat.

I conte contat aquest conte ja s'ha acabat.

AUTOR/A Paula Rovellat GuindaNIVELL 2n

Sóc Gretel

Vet aquí una vegada que jo era Gretel i
mentre caminava pel bosc em vaig trobar
una casa. I vaig picar a la porta: "toc-toc" i
era la casa del tres oros - la riuvala d'or.

Tenia molta gana i la mare osa estava fent
la sopa i li he dit si en podia menjar una
miqueta i estava molt bona. Després he
seguit el meu camí i m'he trobat a la
Blancaneu cantant i li he preguntat si jo
podia cantar amb ella. Mes tard he vist al
Pinotxo amb el seu pare i també una
bruixa que tenia una casset de verdura i fruites i
li he preguntat perquè té tant fruites i verdura i
m'ha dit: perquèestic a dieta i vaig seguir
amenant i vaig anar treballant més gent fins que
vaig tornar a casa mare.

El Lucas i l'Arlet van a la plaça

Hi havia una noçada dos nens que vivien a una ciutat molt gran. Els dos nens eren molt amics. La nena es deia Arlet i el nen es deia Lucas. Un bon dia el Lucas va portar la motxilla plena de jocs per jugar a la plaça. Ells van agafar la corda i van jugar. Però el cap d'una estona la motxilla no estava. Van trucar a la policia.

Finalment, els policies van trobar la motxilla deixada a un altre parc. Més tard, El Lucas i l'Arlet volien seguir la missió perquè el Lucas volia trobar les seves coses. Després van trobar el lladre però no era aquell i van seguir buscant i quan el Lucas va veure una altra persona amagada darrere d'un arbre i estava jugant amb les seves coses i va dir: És aquell, és el lladre! va dir aixacant la mà. Finalment,

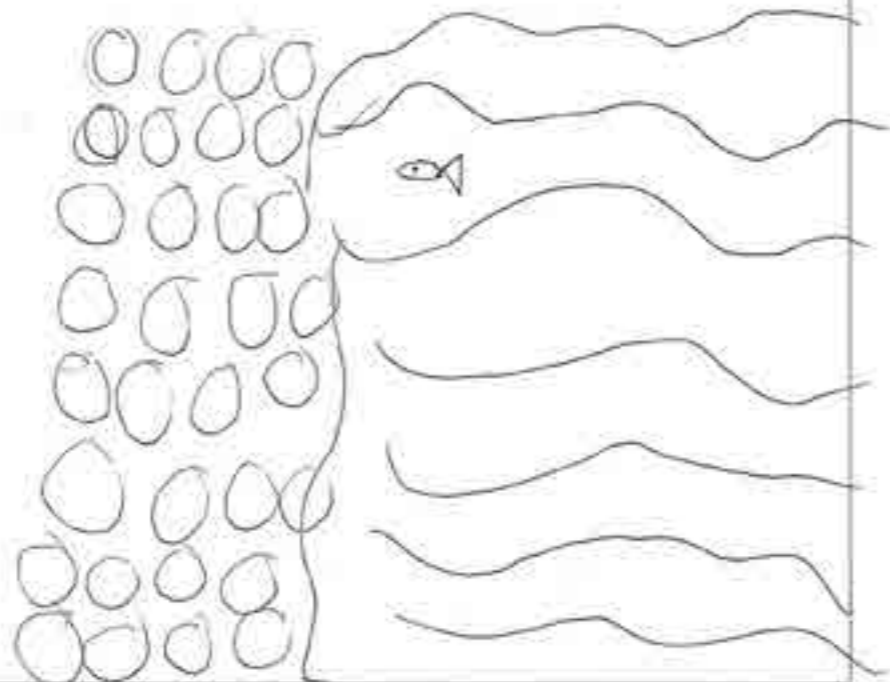

els policies el van atrapar gràcies a l'ajuda dels nens.

El gat que va salvar al poble de l'aigua
Hi havia una vegada un gat llest, petit i
molt molt fort que vivia en un poble el gat
va veure que a poc a poc el poble s'estava
inundant. El gat va tenir una idea va anar a
una muntanya i de la muntanya va agafar
moltes pedres. Amb les pedres va construir
un mur per parar l'aigua. I ho aconseguí!!
El gat es va posar molt content i va ser
molt feliç perquè la gent del poble ho va
fer el seu alcalde.

Conte contat conte acabat.

La televisió màgica

Hi havia una vegada tres germans que estaven en el sofà del menjador de casa seva. El gran, en Joan, li agradava inventar històries. L'Anna la mitjana, li encantava fer dibuixos, i el petit, l'Erik, s'ho passava bé fent entremaliadures, però també li agradava llegir. Eren divertits, els agradava fer manualitats i veure la tele tots junts. La seva mare estava orgullosa de tenir uns fills que s'ho passaven d'allò més bé fent coses junts. No tenien pare perquè va tenir un accident de cotxe i es va morir.

Un dia mentre la mare estava a la cuina, ells estaven veient la tele. L'Erik va voler canviar de canal per veure els dibuixos favorits de tots, però per molt que tocava els pius del comandament no canviava el canal. Es va acostar a l'aparell i el va tocar, de cop i volta va desaparèixer. Ja estava a dins!

L'Anna i en Joan es van quedar bocabadats i es van acostar cridant a la TV i també la van tocar. Ja estaven amb ell!

Van anar a parar, sense saber com, a una illa petita perduda en mig del mar.

Hi havia una palmera sense cocos, ocells grisos volant a poc a poc per l'aire.

Des de l'illa només es veia l'horitzó i aigua de mar.

Mentre tant, a casa, la mare estava fent el menjar. Els tres germans demanaven ajuda per la pantalla. La mare no els veia. Tenien por i estaven molt nerviosos.

Es va fer de nit, l'Anna estava preocupada per la seva mare, ho estaria passant malament?

La mare va buscar als seus fills per tota la casa, no va deixar ni un racó per mirar. Es va quedar molt trista plorant. "On estaran els meus fills?"

Es va fer de dia. En Joan va veure una barca amb un senyor que anava vestit de mariner i portava un ull tapat, el senyor es acostar i els va dir:

- Que feu aquí?

- Ens em perdut. Que ens pot ajudar? - En Joan va preguntar.

- Doncs clar que sí, us portaré a casa meva - Diu el senyor.

Quan van arribar els va dir:

- Jo em dic Feliu i soc un pirata mariner- I en Feliu els va portar a donar una volta amb la barca.

- I vosaltres com us dieu? Va preguntar en Feliu.

- Jo em dic Joan.

-Jo Anna.

-Jo em dic Erik i jo soc el germà petit.

Els es trobaven molt bé amb en Feliu.

Buscant, buscant, la mare va tocar el televisor i...zuumm!

Va anar a parar també a la mateixa illa perduda. Estava espantada i no parava de cridar el nom dels seus fills.

Va arribar la nit.

- Bona nit - diu en Feliu..

- Bona nit Feliu! - responen els germans.

AUTOR/A NAIARA RODRÍGUEZ HERNÁNDEZ

NIVELL 3r

I al dia següent... la mare va veure una barca parada a la sorra de la platja. Al seu costat estava estirat un home que era en Feliu, li va dir:

- Que busca?
- Hola, en dic Marina busco a tres germans, sap on estan?
- Sí, que sé on estan!
- Són els meus fills!
- Et portare amb ells.

Va anar amb la barca i quan els va veure els va abraçar molt fort.

- Estava molt preocupada!
- Feliu saps com podem tornar a casa?
- Doncs clar que sí!
- Només teniu que nedar fins el fons del mar.
- Què? Fins el fons del mar?!
- Sí fins el fons del mar. Hi ha un portal i si entreu tornareu a casa.
- Gràcies per tot el què es fet per nosaltres,

I el van abraçar molt fort.

De seguida van anar nedant fins que van entrar pel portal.

I ja estaven a casa!

En Feliu trobava a faltar els tres germans.

Els i la mare van decidir, que com segur que en Feliu estava sol, trobaria a faltar-los, passarien les vacances d'aquell any a la casa d'en Feliu.

Els va agradar tant que van decidir quedar-se a viure per sempre amb en Feliu.

AUTOR/A ALI ALBALAT VALENTÍN

NIVELL TERCER DE PRIMÀRIA

LA NENA I L'ÓS

Fa molt de temps, una nena que vivia a prop d'un bosc, anava cada tarda a passejar. Però aquell dia es va allunyar massa de casa seva i es va perdre a dins del bosc.

De sobte, va sentir un soroll estrany, es va girar, va veure un ós i es va espantar moltíssim. Va sortir corrents, però l'ós la perseguia.

La nena es va amagar en una cabanya i l'ós no la va veure. Al cap d'una estona la noia es va dormir. L'ós es va quedar donant voltes, fins que quan ja s'havia fet de dia la nena va sortir i l'ós li va dir:

-No tinguis por. Estic molt sol i vull ser el teu amic. No et faré mal.

La nena va pensar:

-Vaja! Deu ser veritat. He estat tota la nit aquí i no m'ha atacat. Potser em diu la veritat.

La nena va confiar en l'ós i es van fer tan amics que ella sortia cada nit de casa seva per poder parlar i jugar una estona amb el seu nou amic.

Però la seva mare es va adonar i li va preguntar a la seva filla.

-On vas filla a aquestes hores de la nit?

I la nena li va dir la veritat:

-Mama, l'altre dia vaig conèixer un ós molt simpàtic i com està sol, surto cada nit per acompanyar-lo una estona. Em sembla un bon amic i l'amistat és molt important.

La mare li va dir:

-Però filla ets molt petita per marxar sola i de nit.

La nena li va contestar:

-Mama, és que em fa pena i és molt bo. T'agradaria conèixer-lo?

-És clar que sí bonica- li va dir la mare-. El pots invitar a berenar. Però m'has de prometre que no tornaràs a sortir sola i de nit sense permís i fins que no siguis més gran. El bosc és perillós.

Des de llavors, alguns dies berenen amb l'ós i altres dies són elles dues les que van a visitar-lo al bosc.

I conte contat ja s'ha acabat!

AUTORA ADRIANA PASQUAL GUTIÉRREZNIVELL TercerEl nou amic de la Laia

Hi havia una vegada una àvia que es deia Laia. Era molt velleta, neta i maca. Tenia el cos prim i fort, el cabell blanc, curt i arrissat, la seva carona era rodona, bonica i petita, els ulls marrons i plens de vitalitat.

Vivia a un petit poble molt llunyà, a prop del Montseny.

Un dia mentre regava les plantes, va veure que no hi eren les seves flors favorites. La Laia es va espantar molt.

Llavors es va adonar que havien desaparegut perquè hi havia un cuc que se les menjava. Era molt primet i tímid.

Finalment la Laia el va agafar, el va mirar als ulls i va saber que sempre serien amics, ja que a ell igual que a ella li agradaven d'una manera o un altre les seves flors. El va ficar en una caixa amb foradets i li va donar menjar. El va anomenar Tupsi. A partir d'aquell dia, el Tupsi i la Laia miraven junts l'Arc de Sant Martí i les flors que tan s'estimava la Laia.

AUTORA Negrete MiquelNIVELL 4TLA BOLA DEL MÓN MÀGICA

Hi havia una vegada un nen que es deia Jan. Aquest nen sempre veia dels africanos perquè eren pobres, però no podien fer res. Ell a l'escola estava estudiant el món, per això, la seva mare li va comprar una bola del món. En Jan va agafar la bola del món i va buscar la seva ciutat favorita: París. En quan el va tocar va aparèixer a París. S'ha va passar molt de temps ja era hora de tornar. Quan va tornar se li va acabar una idea, anar a Àfrica a veure d'ells. Li va donar a Àfrica i va aparèixer a un país que es deia Etiòpia. Allà eren molt pobres i en Jan no anar amb ells a veure que feien. Quan ja va veure una mica va voler marxar. Però... Ho no! La bola del món es va espantat!!! Ell ja no sabia que feia, es moria?

Els africans el van veure allà. El van agafar i el van passar en una calsona, li van portar tota la pasta seca que tenien i el menjar.

El van salvar!!!

En Joan estava molt sorprès, mai havia imaginat que els africans el salvarien. També van arreglar la mala del mar. Des d'aquell dia el Joan mai més va tornar a veure dels africans, en realitat de ningú. Nos pensen que el respecte és molt important, és igual d'on siguis i si ets pobre o ric, però mai hem de veure dels altres.

LA COVA

Hi havia una vegada dos nens que es deien Júlia i Joan. Vivien en una muntanya molt alta. Un dia en Joan va trobar una cova molt profunda i va anar a ensenyar-li a la Júlia:

- Anem a pel meu equip d'explorar! -va dir la Júlia.
- D'acord - va dir en Joan.

Es van posar l'equip d'explorar.

- Anem a dintre, vinga no tinguis por -va dir la Júlia.
- Val, ja vaig -va dir en Joan tremolant.
- Mira Joan, són miralls! - va dir la Júlia.
- Què és això? mmm...Aaaaah! -van dir els dos.

Van sortir de la cova i li van dir a tots els seus amics tot el que els havia passat allà a dins però ningú els va creure.

Un dia van tornar a la cova i tot havia canviat.

- Ha canviat tot! Vinga, anem més endins! -va dir la Júlia.
- D'acord però tinc males vibracions...- va dir en Joan.
- Per aquí no, per allà tampoc, eeeeeh? Però què és això? -va dir en Joan.
- És un laberint, hem de sortir d'aquí! -va dir la Júlia.
- Per què? -va dir en Joan.
- Per això! -va dir la Júlia.
- Aaaaah!!! -van cridar.

De sobte es va moure el terra de la cova.

- Oh no! Ens caurem! -va dir en Joan.
- Què és això? -va dir en Joan.
- És com una sala giratòria! -va dir la Júlia.

Els nens van veure un cristall i quan el van tocar tot es va convertir en un somni:

- Què ha passat? -va dir la Júlia.
- No ho sé -va dir en Joan.
- Tot ha sigut un somni - va dir la Júlia.
- Si, hem somniat el mateix - va dir en Joan.

Van oblidar tota la història i no van entrar més en aquella cova.

FI

El castell "malastreuc"

Ea maltr, maltr anys hi havia un castell que estava en un lloc molt inestable. I va regader es veia una ombra amb els ulls brillants. Un dia, uns nens que es deien Jack i Paul, van decidir anar al castell per a saber que era aquesta ombra i qui era... Van esperar a la matinada perquè en aquell moment era de nit i seria millor anar a la matinada. Al dia següent, estaven molt nerviosos, perquè anaven a descobrir que era aquella ombra.

En Jack va dir:

- Anem al castell vinga!. Però en Paul li va contestar:
- Ara que hi pensa el lloc on està el castell és molt inestable! - En Paul tenia raó, però van pensar que si anaven amb compte no passaria res. A dins del castell s'excitaven sovint estrany. Els nens es van espantar perquè el

sovint era com si es tregués alguna cosa. Cada vegada s'excitava més fort, es van amagar i el van veure! Era un monstre, tenia un sac negre al cap, una dentral, els ulls brillants, era espantós!

Els nens es van mirar i en Jack va dir:

- A la de tres va córrer i una... dos... tres!!! - Van passar-se a córrer com un guepard, però menys mal que el monstre estava entretingut en ajilar la dentral. Els nens van pujar per una escala, però estava trencada!! El sac de l'escala ressonava per tot el castell. El monstre els va excitar, però els va deixar perquè preferia que ells vinguessin per poder fer-los la trampa. Els nens eren llents, però el monstre també, i es va amagar. En Jack i en Paul es van arrepenjar a la barana de l'escala i no el van veure, llavors van baixar l'escala i van veure un mirall... Es van mirar al mirall, però també es va veure el monstre reflectit!!! En Jack va dir:
- Mira, veis? És el que veus que és?

AUTORIA Xavi Dieguez Carvajal

NIVELL 4TA

Era el moment! Van intentar sortir del castell,
però la porta estava tancada. Llavors van
tenir una idea i van poder escapar i també
trucar a la policia i en Raul va dir:

- Ja està hem trucat a la policia!

La policia va venir i el van agafar. Però era
un moment i els moments tenen facilitat per
a escapar de les presons...

Fi

AUTORIA NÚRIA DIANY BALAGUER

NIVELL 4T EP

LES NOTES DE MÚSICA I EL COMPOSITOR

Hi havia una vegada un compositor de música que era alt i castany. Aquell home vivia en una casa molt bonica a Viena (allà és típica la música).

El pobre Eliseu ja n'estava tip que trobés les partitures sense ni una sola nota, perquè les notes s'avorrien d'estar sense fer res. Les notes anaven pels carrers saltant i ballant mentre tota la gent es quedava parada en veure-les. La gent es fregava els ulls pensant que estaven somiant, i no, no estaven somiant. Aquelles notes s'ho estaven passant d'allò més bé, fins que...

-Pareu el carro i fiquem-vos a les partitures immediatament! -va dir l'Eliseu.

Les notes, en comptes d'arrencar a córrer, es van parar:

-No cal que cridis-va dir la nota re
-A més, quedes en ridícul. Que no ho veus?-va dir la nota mi
-Anem a casa i ho parlem-va dir la nota fa.

Quan van arribar a casa, l'Eliseu ve dir:

-Tinc una idea!

Totes les notes van respondre:

-Quina?

-Doncs que podem fer un tracte.

-Quin?-van respondre

-Perquè no us fiquem a les partitures i quan acabi d'assajar podreu fer el que vulgueu?

-Bona idea! Accepto! Van dir totes a l'hora.

I així va ser, i van viure feliços per sempre més.

EL TOBOGAN

Hola, sóc el tobogan del parc, ja fa uns quants anys l'ajuntament em va posar al costat del sorral infantil envoltat d'arbres verds i bancs per prendre la fresca. Un bon dia dos nens gatejant van arribar fins la meva rampa. Encara no sabíem que ens fariem tan bons amics.

Mica en mica, van deixar de gatejar i els seus pares ja no els posaven a mitja rampa perquè no prenguessin mal. Ja pujaven per les escales, però jo que sóc molt patidor, movia dissimuladament l'escala perquè no els fos tan empinada.

A P3 van entrar a l'escola, ja no em venien a veure pels matins, però a partir de les 5 de la tarda, venien cada dia. Quins berenars havíem fet entre baixadeta i baixadeta!

Al cap d'uns anys, en Marc va escriure el seu nom amb un retolador negre a la meva barana. Quina sorpresa vaig tenir quan vaig saber que ja escrivia!!! En Joan no era massa bo en els estudis però li agradaven les emocions fortes. Cada cop que es tirava havia d'empinar la rampa una miqueta perquè s'ho passés bé. Quins farts de riure que ens fèiem! Em sentia més important que el Dragon Khan.

Un dia, en Joan i en Marc, van celebrar la seva festa d'aniversari plegats, ja que les seves dates d'aniversari eren molt properes. I no us ho podreu creure, van convidar tota la classe al parc!!! Va ser una passada! Molts nens i nenes pujant i baixant per damunt meu sense parar! Vaig anar amb molt de compte que cap nen caigués massa fort! Tot i així, algun genoll pelat hi va haver. La Mireia va plorar una mica perquè no la deixaven pujar però al final la van deixar! Va ser una tarda súper divertida. Sort que al dia següent va ploure perquè sinó encara tindria pastís fins a l'últim dels meus esglaons!

Els nens s'estaven fent grans i cada dia tenien més deures... Ja no em venien a veure tan sovint, però quan venien, ens ho passàvem pipa! Preferien pujar per la rampa que no pas a l'inrevés.

Ara en Joan i en Marc, ja s'han fet grans i quan venen al parc, ni em miren! Seuen en un banc i no paren de mirar el mòbil. Com m'agradaria poder cridar per dir que em vinguessin a veure. Però epppp!! Per allà venen dues mares amb dos cotxets cap al sorral. Tan de bo em pugui fer tan amic d'aquests dos nens nous, com ho he sigut amb en Joan i en Marc.

Estel

AUTORIA ALMA MANCHÓN MONTEAGUDONIVELL 5èLa nena que no creia en si mateixa

Hi havia una vegada una nena que es deia Maia i no creia en si mateixa.

Això va ser quan un dia, al parc, uns nens i nenes li van preguntar a la Maia si sabia muntar amb bicicleta, perquè com el Joan portava la seva, aleshores ella va dir que sí, sense estar molt segura. Ho va intentar però finalment va caure i es va fer mal i tots els nens i nenes es van riure d'ella.

Va anar al metge que li va dir que tenia un esquinç al peu. Des d'aquell dia no va creure en si mateixa.

Lavors uns dies mes tard va sortir per la tele que hi havia una cursa de bicicletes al carrer. Ella no volia anar-hi, ni pensar-ho. La mare li va aconsellar que no es rendís i que el que es proposés ho podia fer. Aleshores la Maia s'ho va pensar molt bé.

Ho va decidir, estava decidida a anar-hi. La cursa era dintre d'un mes. Aleshores la Maia es va entrenar, amb l'ajuda de la mare, tots els dies una miqueta. Un dia, per fi, li van treure l'embenat del esquinç que es va fer.

Quedaven dues setmanes per a la cursa. Es va entrenar i entrenar cada dia i finalment, va arribar el dia de la cursa.

La Maia va anar amb la seva bicicleta i amb la roba adequada. Estava una mica nerviosa, però la mare l'animava, i va sonar el "pip" de sortida. Va córrer tant com podia. Ella no s'ho creia però anava la primera de 50 persones!!!

I finalment allà estava la línia d'arribada que ella va tocar la primera. La mare estava molt contenta de que hagués guanyat i de que s'hagués esforçat.

I la Maia gràcies al seu esforç i l'ajuda de la mare, va deixar de no creure en si mateixa.

Moralina: Amb esforç pots fer qualsevol cosa si t'ho proposes. Mai has de rendir-te passi el que passi.

MARGARIDA MÀGICA

AUTORIA Lucía Méndez GarcíaNIVELL 5èA

La nena que es
podia ficar als
SOMNIS

Hi havia una vegada una nena de 6è que es deia Camila. Tenia la capacitat de ficar-se als somnis dels seus amics. Cada nit es ficava als somnis de tres persones, els seus millors amics. La raó per la qual es ficava als somnis dels seus amics, era perquè no suportava que els seus amics no somniessin amb ella. Tenia una mare, un pare i un germà petit, com qualsevol altra nena del món, és clar, que els seus pares no sabien aquesta capacitat seva.

Un dia va decidir anar als somnis de tots els nens de l'escola perquè tothom parlés d'ella. Però... Aquella nit no va tornar al llit!!!

No li va donar temps, quan estava amb l'últim nen de l'escola... el nen es va

despertar!!! No va poder sortir del cap del nen. Ella estava mirant què feia i es va adonar que no estava en un somni, va intentar sortir però no va poder. S'havia quedat atrapada! Els dies passaven i com no podia sortir es va construir una casa amb els somnis que tenia el nen. Els seus pares cada dia estaven més preocupats: van trucar a la policia, al col·legi, al 112... Però no la trobaven per enlloc. La nena a mida que anava vivint en els somnis d'aquell nen es va anar adonant de que era el noi que li agradava, es va mossegar la llengua i es va posar a cridar. Al nen li va provocar un gran mal de cap. De sobte va veure un petit llibre que recordava haver vist en altres somnis. El va obrir i estava explicat el que passava en els somnis en els que ella havia estat. Va caure una pàgina del llibre on posava de títol: "Si d'aquest cap vols sortir, t'hauràs d'adormir".
-Mai!- va cridar. I li va provocar més mal de cap.

Amb els seus poders no podia dormir, només si renunciava a ells s'adormiria. Va seguir pensant i va decidir que una setmana més no feia estrès. És clar que va tenir en compte que els seus pares la trobaven molt a faltar... Passaven coses molt estranyes, però, va arribar a una conclusió: quan el nen estava enfadat, en el seu cap hi havia una tempesta, quan estava feliç, sortia el sol, quan estava trist, plouia, etc... Al cap d'uns dies la nena es va cansar d'aquesta situació i va decidir renunciar als seus poders. Va tornar al llit! Els seus pares molt contents, li van donar una abraçada i uns mil petons. Al dia següent va anar a l'escola i) sorpresa! El noi que li agradava li va fer un petó!

EL DRAC GOLAFRE

Havia una vegada, un poble petit rodejat de muntanyes i praderes plenes de flors. En aquell poble hi havia un Rei que es deia Tomàs, era un home ancià, bondadós i molt alegre. Però, últimament, estava molt preocupat perquè un drac malvat atacava el poble quan s'amagava el sol.

Atacava i es menjava els remats, els animals pagesos i persones del poble. Molts cavallers havien anat a lluitar amb aquell drac, però mai havien tomat, el drac se'ls havia menjat.

El Rei només tenia una filla, que no era valenta, però era molt llesta i li va dir al seu pare que tenia un pla.

Li va dir que convidés al drac a un sopar al castell i així parlarien amb ell, podrien fer un tracte i així ho van fer.

El drac va anar al Castell i quan va entrar al gran menjador, va trobar una taula plena d'exquisits menjars, hi havia de tot: pollastres, porcs sencers fets al forn, pans gegants, peix, fruita i pastissos de tots els gustos. En un moment ja s'ho havia menjat tot, tenia la panxa inflada i no li cabia res més.

El Rei li va prometre que si deixava tranquils a la gent del poble li portaria menjar fins la cova on vivia tots els dies, però el drac es va posar a riure molt fort, fins i tot es movien els llums i tremolaven les parets.

El drac va dir que no, que a ell li agradava caçar, es va aixecar i va sortir volant, i quasi no podia de tan gras i ple que estava.

El Rei va pujar al seu cavall Tro i el va seguir fins a la cova on s'amagava el drac.

Va veure que l'animal, quan intentava entrar, s'havia quedat atrapat amb aquella panxa tan gran, llavors, aprofitant que el drac no es podia moure, va treure la seva espasa i el va matar.

Va tornar al poble i ho va explicar a la seva filla i a les persones del seu poble. Tots es van posar molt contents, per fi havien acabat amb aquell drac golafre. Tot va tornar a la normalitat i tots van ser molt feliços.

FI

L'ESTOIG MÀGIC

Fa 3 setmanes tenia un estoig. A dins hi havia 6 bolígrafs, 23 retoladors, un llapis i una goma. Aquell dia em vaig oblidar l'estoig a classe. Quan vaig tornar, l'estoig estava buit. No tenia ni idea de què havia passat...

Resulta que, al calaix, estaven els bolígrafs i tot el material... de festa! Com havia passat? Vaig ficar el transportador a l'estoig i va cobrar vida. Tot el que ficava a l'estoig cobrava vida! Però.. encara que l'estoig fos màgic, ho vaig mantenir en secret. Que passaria si fiqués la mà a dins? Vaig provar i no va passar res. Aleshores li vaig preguntar al bolígraf què opinava del seu propietari. Em va dir que no estava gaire content, doncs mai posava els taps, els tancava a dins de l'estoig i els gastava la tinta... Vaig explicar que jo no era el seu propietari (tot i que sí que ho era), que era el Miguel Angel. Aleshores em vaig emportar el bolígraf a la mà per intentar cuidar-lo com ell desitjava. Al sortir al carrer vaig recordar que havia d'anar a casa. Al arribar, la mare em va demanar l'agenda per signar una nota. I, com no, li vaig deixar aquell bolígraf! A l'hora de signar, el bolígraf va fer un crit ensordidor. La meva mare, sorpresa, em va mirar com si estigués dient: "Ets un exagerat!"

En aquell moment la mare em va recordar que tenia deures. Com només m'havia endut aquell bolígraf, no em va quedar altre opció que posar taps per les orelles a la meva mare i posar-me a fer el deures. El bolígraf feia milers de crits ultraforts. Quan vaig acabar, vaig anar a la botiga per comprar un estoig grandíssim i que el bolígraf pogués estar més còmode. Era tan gran que ocupava tot l'escriptori. Abans d'anar a dormir vaig ficar el bolígraf a dins, aquella seria la seva nova llar. Al dia següent, vaig convocar una reunió per explicar a tots els retoladors, el llapis i la goma, que el bolígraf no tornaria a aquell estoig perquè tenia un nova llar. Aquesta decisió va provocar l'enveja de tots els altres, que també volien anar-se'n. Al principi em van demanar que, si us plau, els deixés viure allà. Els vaig dir que no. Aleshores van començar a insultar-me d'una manera peculiar: "poca-tinta, falta ortogràfica, no borres res...!" I els vaig respondre: vosaltres més! A partir d'aquell moment, el bolígraf va ser feliç i va menjar tinta de calamar.

LES TRES FADES

Vet aquí una vegada en un món màgic i fantasiós hi vivien tres fades d'aquelles màgiques que sempre heu somiat i mai heu vist.

La primera, la Fada de la Natura, era primeta com una tija de flor, delicada com un pètal de rosa, amb la pell blanca com la neu i llargs cabells llisos com fils d'or que lluien brillants al sol. Era decidida i amable amb totes les plantes i animals del bosc, però a vegades mirava amb els seus grans ulls blaus si algú feia una malifeta. S'encarregava d'establir l'ordre i la pau en el bosc, no alterar l'ecosistema i protegir la supervivència dels essers vius.

La segona, la Fada del Núvols, era grassoneta amb el cabell pèl-roig i arrissat, era molt petitona, els seus ulls verds eren com puntets i el nas petit i rodonet quasi no es veia. Era molt golafre, li agradava menjar cotó de sucre a totes hores i córrer entre els núvols amb les seves amigues, s'encarregava de donar pluja als camps i a les ciutats perquè les plantes creïessin i els essers vius estiguessin contents, l'aigua ho és tot per sobreviure. Una altra cosa que li encantava era crear arcs de Sant Martí, amb una mica d'aigua i sol li surten de meravella. Jugant ella i les seves amigues reien amb els culs tintats de colors.

I per últim, la Fada del Vent, moreneta amb el cabell blau semblava d'un país llunyà, podria ser l'Índia. Era tan tranquil·la fent ioga sobre els corrents de vent però és normal, has de ser així si la teva feina és controlar els forts vents de tot el món. El caràcter d'aquesta fada era inigualable, tan ferma i relaxada, tan dolça i justa.

Un dia el món ja no era el que era abans. Problemes i més problemes sacsejaven les nostres vides:

La fam, l'escalfament global, la contaminació, el desgel de les glaceres, els atemptats, les guerres, els refugiats, l'extinció d' animals, la manca de recursos, la desertització, el forat de la capa d'Ozó, tants problemes que les fades s'entristien cada cop més.

Algunes fades fins i tot arribaven a la mort. La tristor de la Fada de la Natura va fer que les plantes s'assequessin, ja no es llevava a l'alba i cada vegada estava més ensopida, ningú no sabia com donar-li ànims.

La Fada dels Núvols ja no reia, i els núvols veient-la no donaven aigua i la tornaven al mar. Ningú no reia als núvols i ni els arcs de Sant Martí volien sortir per donar alegria i bellesa al món.

La Fada del Vent havia deixat de fer ioga. Estava més nerviosa que mai i deixava que els corrents de vent anessin per tot arreu arrasant amb tot el que es posava al seu davant.

Semblava que no hi havia solució, el món s'anava a no res i els essers vius ara s'adonaven del veritable problema: ells mateixos.

Un dia, quan tots creien que no hi havia esperança l'Esperit de la Terra va parlar i va dir:

"La solució està en vosaltres, cerqueu al vostre interior, les petites coses de la vida ho són tot".

Vet aquí els canvis: per la fam van ensenyar a fer pous, a cultivar aliments i a fer un repartiment més just dels recursos.

L'escalfament global i la contaminació es van anar reduint utilitzant el transport públic, reduint els productes fets de petroli com bosses de plàstic i prohibint l'ús d'aerosols. Així, l'Esperit de la Terra va tancar el forat de la capa d'Ozó.

Fins i tot les glaceres van tornar al seu estat original, la temperatura es va estabilitzar i la desertització es va acabar.

Les guerres, els atemptats i l'exili van desaparèixer degut a que tothom es va adonar que un món en pau és el que volem per a les futures generacions.

Els animals es van repoblar i els homes van aprendre la lliçó. Nosaltres sense la Natura tampoc no existirem, i no importa el color de la nostra pell ni les nostres creences religioses per ésser d'acord amb això.

Així, les tres fades es van recuperar del tot. Algun dia al bosc, si vas amb cura i busques amb atenció, amb un cop de sort podràs veure aquestes tres màgiques fades que van salvar la Terra amb la seva alegria i motivació. La mateixa alegria que hem de tenir nosaltres els humans per fer el món una miqueta millor amb petits gestos que junts fan un tot.

Les fades us picaran l'ullet perquè seguís així i no us rendiu mai.

El secret, només el sabem les tres fades i jo: és la il·lusió.

Vet aquí una fada i vet aquí tres,
aquesta lliçó ja l'heu après.

VIATGE D'ANADA

Hola em dic Larissa tinc 15 anys i us vull explicar una història que em va passar no fa molt.

De petita era una nena normal ni molt desagradable ni preciosa, era molt llesta... Treia molt bones notes, era amigable, molt amigable i respectava a la gent.

L'assetjament escolar o com diuen alguns nens el "bulling" va arribar molt d'hora, amb sis anys.

Les nenes es creien millors que jo; úniques, per això em pegaven, m'insultaven i fins i tot m'esperaven a l'acabar l'escola.

Passava els patis sola, a la vorera, pensant en la desgràcia de vida que tenia.

La Joana era l'única persona que m'ajudava i m'estimava, només ella m'entenia i sabia pel que jo estava passant.

I jo vaig ser tan inútil que no li vaig dir res als meus pares, ells sospitaven de que jo em barallava amb algú, perquè sempre portava una ferida, la marca d'un cop de puny o esgarrapades...

Un dia estava baixant les escales de l'escola i pel darrera va venir una noia que es deia Carla amb molt de geni i em va empenyar i vaig caure cap avall. Tothom em va trepitjar, la veritat, em van fer mal. Però no vaig fer res. Aquest dia em va recorre la tristesa pel cos perquè em vaig adonar de que no l'importava a ningú.

Amb set anys van empitjorar les coses, al final li vaig haver de dir als meus pares el que m'estava passant. Ràpidament em van canviar d'escola.

Nous amics, nous professors, una experiència nova, que jo esperava que fos millor que l'altre.

Al principi tot va anar forçat, però una nena em va agafar mania i cada dia s'anaven sumant més nenes al grup... Fins que això va ser un problema diari.

No em vaig sentir molt bé al ser rebuda així però avui en dia alguns nens i nenes són males persones i no pensen el que fan.

Amb 8 anys desitjava ser com la Marina una noia de l'altra classe que cada dia portava roba de marca i unes sabates diferents. Era la més popular i tots els nens l'estimaven.

I la pregunta sorpresa que em va fer la "profe":

- Larissa quin és el teu somni ?

AUTORIA PAULA PAREJA MARTÍNEZ

NIVELL 6è

I jo vaig ser sincera i li vaig respondre la veritat. Li vaig dir que volia ser com la Marina, tenir els amics que tenia ella, ser tractada i respectada com ho és la Marina. Tots es van riure i van fer comentaris inadequats.

Amb 13 anys vaig tornar a canviar d'escola però aquesta vegada no era escola, era institut, una cosa més dura d'aquesta vida. Hi havia gent que veia als altres diferents però jo els veia iguals.

Va començar el curs amb cops de peu dels nens, em demanaven l'esmorzar i si no els hi donava m'amenaçaven amb que em farien la vida impossible.

Sempre em sento sola, sempre estic desanimada, per això escric aquesta carta:

"No sé com explicar el patiment que he passat,..."

No sé què he fet malament en aquesta vida, jo he donat tot el que podria donar.

Gràcies pares per l'amor que m'heu donat, heu sigut la meva única resistència.

Digueu-li gràcies a la Joana per no deixar-me de costat, ella ha sigut l'única amiga, companya de veritat.

Si pogués anar al passat el primer seria canviar quan no us ho vaig dir el que m'estava passant. Ara no tinc forces per continuar, ja he passat el marge, no puc avançar. Aquí ja he fet el meu treball no us preocupeu perquè ara sí que estaré bé i no em faran mal, bé aquí per fi seré feliç "

Snap

AUTORIA ONA PITARCH

NIVELL 6è E.P.

UN DIA PLE D'AVENTURES

Aquest Sant Jordi no serà un qualsevol, la Joana i les seves amigues han decidit passar un dia especial, mireu si es especial que ja comencen fent campana a l'escola. Ai com s'assabentin els pares!

A les nou del matí en comptes d'anar a l'escola havien quedat al parc, que els quedava més a prop del tren. Van pujar al tren i en un tres i no res ja eren a Barcelona. La Flora, que es una de les amigues va proposar que anessin en metro fins al centre de la ciutat i, així ho van fer.

Wow! Que bonic!- deia una.

Ostres això no m'ho esperava!- deia l'altre.

Van veure tot de paradetes, totes venien el mateix, el que és típic a Sant Jordi, llibres i roses. N'hi havia d'uns quants colors; vermelles (com no), blaves, roses i liles.

Ja eren les deu i mitja del matí, van decidir que abans d'anar a veure les parades anirien a esmorzar. Totes van esmorzar el mateix: xurros amb xocolata desfeta. Van estar molta estona esmorzant. Oh no! Es va fer massa tard! Ja eren tres quarts de dotze.

Van arribar al centre de la ciutat després de córrer molt.

Van estar molta estona a cada paradeta fins que van veure una que era SÚPER. Aquella parada era simplement diferent a totes les altres. A primera vista no semblava que tingués res en especial però, elles estaven segures de que aquella parada... Doncs, no m'enrotllo, ja ho descobrireu.

La parada "SÚPER" per dir-ho d'alguna manera, era molt gran, era la més gran que elles havien vist mai.

Tot estava ple de llibres d'un escriptor molt conegut que es diu: Filomeno Enciam Barrera. A les noies els encanta aquell escriptor, diuen que els seus llibres són de misteri i de detectius. L'Eva, que és una altra del grupet, en sap molt sobre aquest escriptor perquè, té molts llibres d'ell a casa seva.

Parlant van suposar que el senyor que estava a la paradeta era l'escriptor dels llibres. Van comprar-se un llibre cadascuna, això sí, no s'havien agafat cap d'igual, cada una portava un de diferent, així quan llegissin el que s'havien comprat se'ls podrien intercanviar.

Van fer cua perquè l'escriptor els signés els llibres.

AUTORIA ONA PITARCH

NIVELL 6è E.P

Quan ja eren a l'escola van entrar i...

Ohhhhhhhhh...! Ara sí que l'havien feta grossa!

Davant d'elles estaven el director i els pares i mares de tot el grupet d'amigues, elles pensaven que estaven acabades.

Els pares i el director estaven de braços creuats i amb una cara de dimoni que espantava bastant.

Les noies no tenien més remei que explicar als pares que havien decidit anar a Barcelona i havien estat al centre de la ciutat veient totes les parades i que s'havien comprat cada una un llibre. Van explicar que havien perdut molt de temps fent una llarga cua perquè l'escriptor els hi signés el llibre.

Tot seguit van explicar que quan ja eren les primeres a la cua...

Ohhh...! Quina pena! A la paradeta no estava l'escriptor, estava el seu representant.

Les noies van parlar amb ell i els va dir que no hi seria dins el cap de setmana, perquè estava treballant, ja que era un home molt compromès amb la seva feina.

Es van disculpar.

Els van estar pensant una bona estona el càstig que els hi posarien, el director va pensar que com era un dia especial les volia perdonar.

Les noies van escoltar una veu, era el director! S'apropava a elles amb una cara seriosa i els va dir que ja havien pres la decisió.

Va dir que com havia estat la primera vegada no les castigarien però, a la propera rebrien un bon càstig. També els va dir que com era un dia especial estaven perdonades; que acabessin de gaudir el dia.

I quina va ser la sorpresa quan el director es va apropar i va dir:

-A veure noietes, deixeu-me veure aquests llibres tan especials que heu comprat.

Quina cara els hi va quedar quan el director va dir:

-Si tant volleu la firma de l'escriptor del llibre només hauríeu de vindre al meu despatx per demanar m'ho.

I tot seguit va picar l'ullet.

Les noies van contestar totes emocionades:

-Moltes gràcies director, o millor dit Sr. Enciam. Estem molt agrades. Fins demà!

Aquell dia havia estat una gran aventura!

AUTORIA Paula Maria Velázquez Castilla

NIVELL 6è

1/3

Em dic Carlay

Possiblement no fos un vampir de veritat, més que possiblement estic segura que no ho era, però havent vist el que he vist és al que més s'assemblava, perquè si no com és que mai li hem vist gaudint de la llum del Sol?

Aquest era un nen sense color de pell, ja que més que blanc era transparent i aquest to combinava a la perfecció amb la seva immaculada dentadura, amb uns ullals tan afilats com els ganivets d'un carnisser.

Crec que mai havia vist ningú tan pentinat com ell, i és estrany, tenia pinta de viure amb una família rica pels seus molt accentuats modals i per aquesta forma de parlar tan peculiar que tenia, però, la vegada que el vaig veure més elegant almenys portava un parell de forats en els pantalons i tres o quatre taques a la samarreta. Tampoc es podia passar per alt unes greus cremades als braços que més d'una vegada havia intentat amagar, una esgarrapada que li naixia a l'esquena i acabava enredada per tot el seu coll com una mena de tatuatge.

Ja fa temps d'aquesta història i estic pràcticament segura que tot va començar la nit de Halloween de 1939...

Just en el moment en el que vam entrar al gimnàs (on estava la festa) va començar a sonar una cançó lenta, d'aquelles que tens que estar agafat a la teva parella i cada cop els passos que dones són més i més petits i t'ajuntes cada cop més i més, fins que acabes abraçat l'un a l'altre. Hagués acabat així de no ser per... *Espereu!, Aquest no va ser el principi, primer van passar més coses, feu com que no he dit res, que torno a començar...*

El primer dia d'institut:

Aquest ja era el tercer any d'institut, tots ens coneixíem entre nosaltres, però, entre la gent hi havia una cara diferent, una cara que no recordava, era curiós i desprenia misteri. Jo crec que anava un parell de cursos més avançat que nosaltres, era atractiu, era blanc com la neu, era diferent.

-D'acord, senyor Drawen, parll'ns una mica de vostè.

-Jo sóc del Nord de Romania, sóc fill únic, visc amb els meus pares i tinc catorze anys. Jo sóc Carlay.

-Ens ha vingut un vampir!

-Jajajajaja

-On estan els teus ullals, eh?

-Vés-te'n cap a casa ratapinyada!

-Prou!, Voleu fer silenci? Ja pots seure Carlay, gràcies per la teva presentació.

No m'ho podia creure, estava a la meua classe, el vampir de pega ho passaria malament aquest curs, encara que, em dóna certa llàstima i la seva mirada em parteix l'ànima, és com si hagués perdut el que més volia.

Sis mesos més tard...

-Llavors, que vols pel teu aniversari?

-Ja t'he dit que no vull res, amb que estiguis tu, és suficient.

-Carlay, t'he dit que t'estimo?

AUTORIA *Paula Maria Velázquez Castillo*NIVELL *bè*

2/3

-Sabrina, t'he dit que ets una toca nassos?, de veritat amor, jo t'estimo molt, però, et podries esperar que acabi el partit, si us plau?
Dintre de dues setmanes serà l'aniversari d'en Carlay i a ell li dec tot. Si no fos per ell ara mateix no estaria aquí per contar-ho.

Vuit mesos abans

-Llavors, vols venir amb mi al ball?

-Seria un plaer.

-Ens veiem a la porta de l'institut.

Hores més tard...

-Sabrina ets tu?

-Ai!, ho sento busco a la Sabrina.

-Sabrina?

-Ai!, perdó.

-Perdoneu, heu vist a la Sabrina?

-No, però segurament està a la font.

-D'acord, moltíssimes gràcies, de veritat.

Efectivament allà estava jo i em va saber greu, però se m'havia oblidat completament que havíem quedat.

-Hola, no havíem quedat a les portes de l'institut?

-Sí, ho sento, és que... començava a... atabalar-me, sí, a atabalar-me amb tanta gent...

-Ja, la gent...

Em va somriure de forma especial, no sé, em donava la sensació que només estiguéssim nosaltres dos al món.

-Escolta, et puc fer una pregunta personal- creia que ja estava preparada per preguntar-li.

-Fas alguna pregunta que no sigui personal?

-No vinga! Carlay de veritat...

-És clar que pots, ets la meva millor i única amiga.

Amiga, aquesta paraula va ressonar al meu cap milions de vegades i no entenc, perquè vaig sentir una punxada una mica més a dalt de la panxa, era una sensació horrible, casi tan horrible com la idea de pensar que per la culpa de la meva pregunta es podia quedar sense la seva, amiga...

-Tu ets un vampir?

-A tu et queda alguna neurona al cap? És clar que no! Que sigui de Transilvània no vol dir que sigui un vampir!

-I que em dius de l'esgarrapada del coll?

-El del coll és un tatuatge i si l'intento amagar alguna vegada és, perquè els meus pares encara no ho saben i la directora de l'institut és la germanastra de la cosina segona del meu pare i s'ho explicaria tot.

-Jo, emmm!, de veritat que no volia... però semblava, de veritat que ho sento...

-Deixa-ho no passa res, l'únic és que, no m'esperava que em preguntessis una ximpleria així, m'hagués agradat una ximpleria major... Anem a ballar?

AUTORIA *Paula Maria Velázquez Castillo*NIVELL *bè*

3/3

Vaig assentir, havia sentit totes i cadascuna de les paraules que havien sortit disparades dels llavis d'en Carlay i que se m'havien clavats a la gola com fletxes. Just en el moment en el que vam passar va començar a sonar una cançó lenta d'aquelles que tens que estar agafat a la teva parella i cada cop els passos que dones són més i més petits i t'ajuntes cada cop més i més a la teva parella i acabes abraçat l'un a l'altre. Em vaig començar a acostar cada cop més a ell, només era capaç d'escoltar el meu cor bategar cada cop més ràpid fins que... Va sonar una cosa espantosa! En Carlay em va empènyer de sobte. L'últim que recordo d'aquella nit és com molta gent ens envoltava mentre uns metges ens ficaven en una ambulància...

Quan em vaig llevar estava agafada de la mà d'en Carlay. Ell tenia un braç enguixat i el cap embenat, jo en canvi tenia tota la cama enguixada i la cella cosida.

-Hola -em va sorprendre, era la veu més dolça que hagués escoltat en la meua vida- bon dia, com has dormit?

-Hem dormit?

-Suposo, jo m'acabo de llevar, on estem?

-Em sembla que és un hospital... Què va passar?

-No te'n recordes de res?

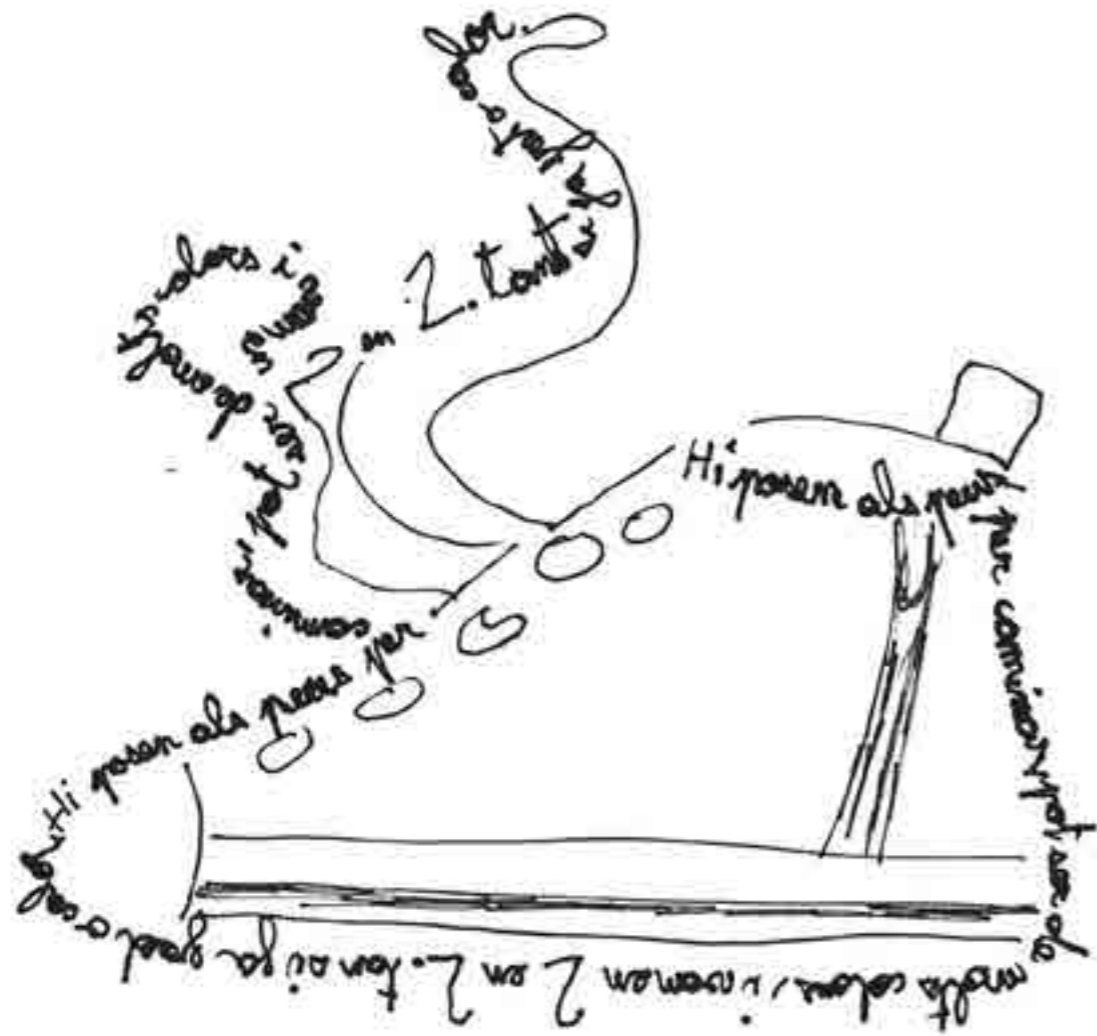
-No, em tenia que recordar d'alguna cosa?

-T'explico, estàvem ballant just a sota del canelobre, quan de sobte miro cap al terra i veig un cargol, et dono una empenta i també m'intento apartar, però encara així ens aixafà...

-Llavors, es pot dir que ets un heroi?

-Tampoc ho diria així, però sí, la major part del temps.

M'aixeco i amb cura de no tocar-li les ferides li dono un petó als llavis, és clar que me'n recordo de tot, però ell està millor pensant que jo no ho sé.

La sabata

Hi posen els peus per caminar i
 pot ser de molts colors,
 i nom de 2 en 2.
 I tant si fa fred o calor.

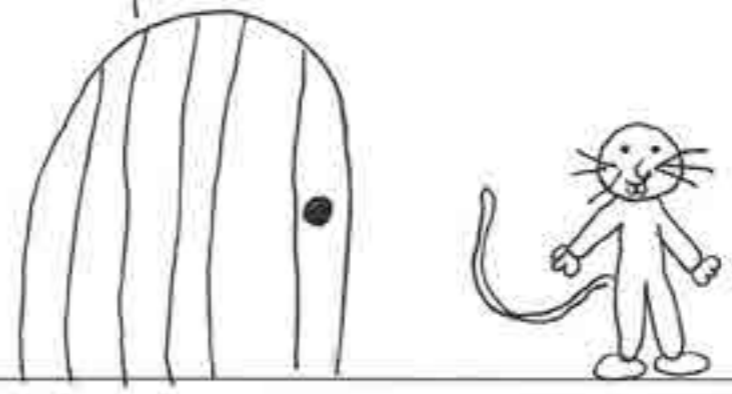

veurem per la nit. Li vull fer una
 porta petita perquè entri cada dia. Quan
 se'm cau la dent em porta el regalet.
 El deixa a sota del coixí i sempre és molt bonic.
 Don Pérez s'emporta la meua dent i aquest és el meu regalet.

DON PÉREZ

Don Pérez és un ratolí
 que ve a veure'm per la nit.
 Li vull fer una porta petita
 perquè entri cada dia.
 Quan se'm cau la dent
 em porta el regalet.
 El deixa a sota del coixí
 i sempre és molt bonic.
 Don Pérez s'emporta la meua dent
 i aquest és el meu regalet.

AUTOR/A Martina Bella Martín

NIVELL 3r de primària

LA MÚSICA

La música m'agrada escoltar,

sentir-la per poder-la ballar.

Do, re, mi,

per cantar-les al jardí.

Fa, sol, la, si

m'agraden a mi

El que la música em fa sentir,

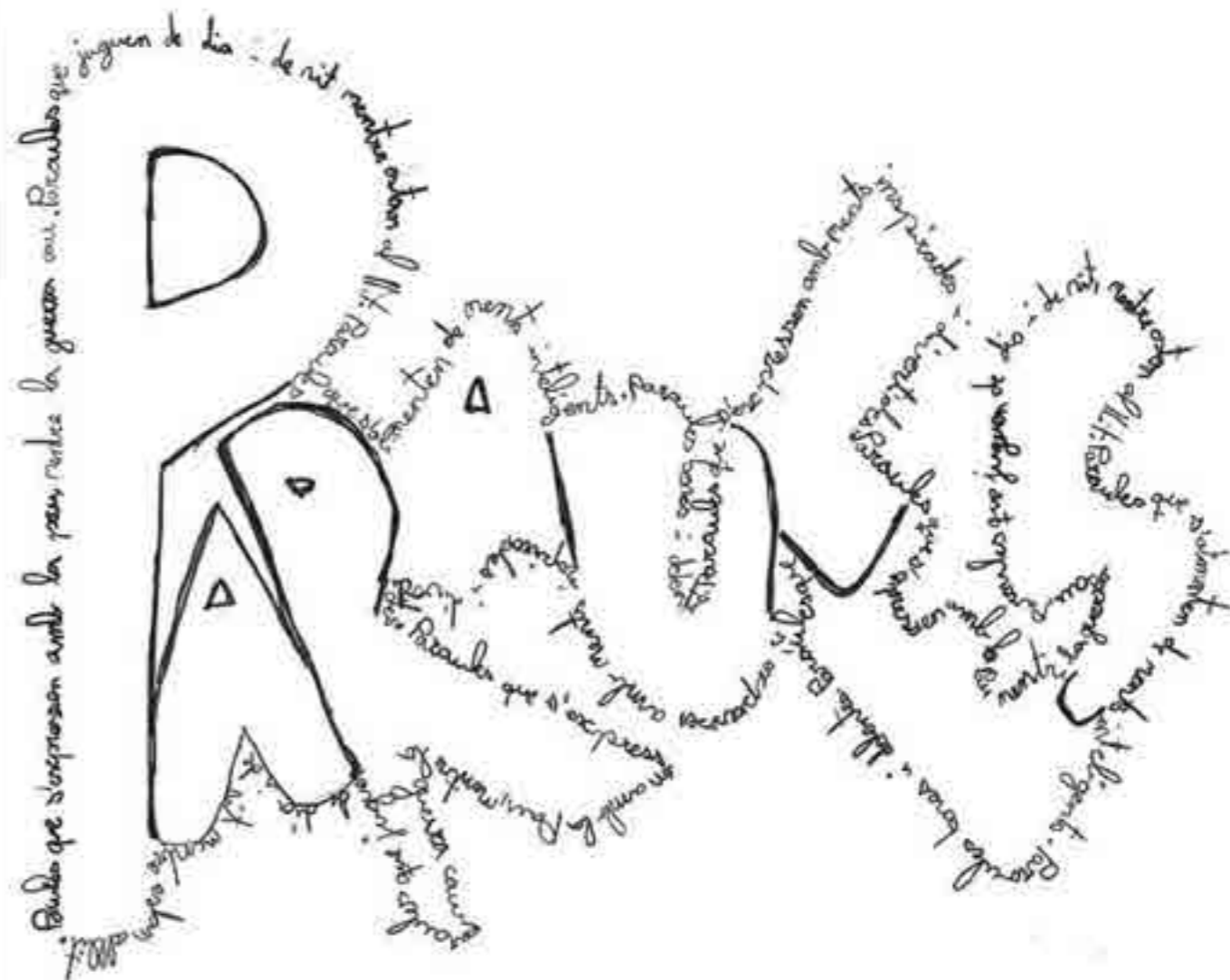
m'agrada compartir.

Per això hora tras hora,

toco la viola.

AUTOR/A Nàdia Corral

NIVELL 3rB

PARAULES

Paraules que s'expressen amb la pau,
mentre la guerra cau.

Paraules que juguen de dia i de nit,
mentre estan al llit.

Paraules que s'alimenten
de ments intel·ligents.

Paraules que s'expressen
amb ments inspirades i divertides.

Jo vaig viure en un castell i em vaig trobar un home amb

li deia la madrastra en paraules
es que et anava la gran i a mi

amb un marçell, hi havia una pinzeta

ser pianista o també violinista. Ell creia que era un desastre perquè

per es deia Valeriu i estava tota sola

perquè servia per moltes coses.

divinixant amb un pinzell. Estava molt

perquè la noia era una artista però li agradava

Jo Vaig Viure En Un Castell.

• Jo vaig viure en un castell
i em vaig trobar un home amb un martell,
hi havia una princesa que es deia Vendrell
estava tota sola divuitant amb un pinzell.

• Estava molt trista
perquè ella no era una artista,
però li agradaria ser pianista
o també violinista.

• Ella creia que era un desastre
perquè li deia la madrastra,
però ella era molt amorosa
perquè servia per moltes coses.

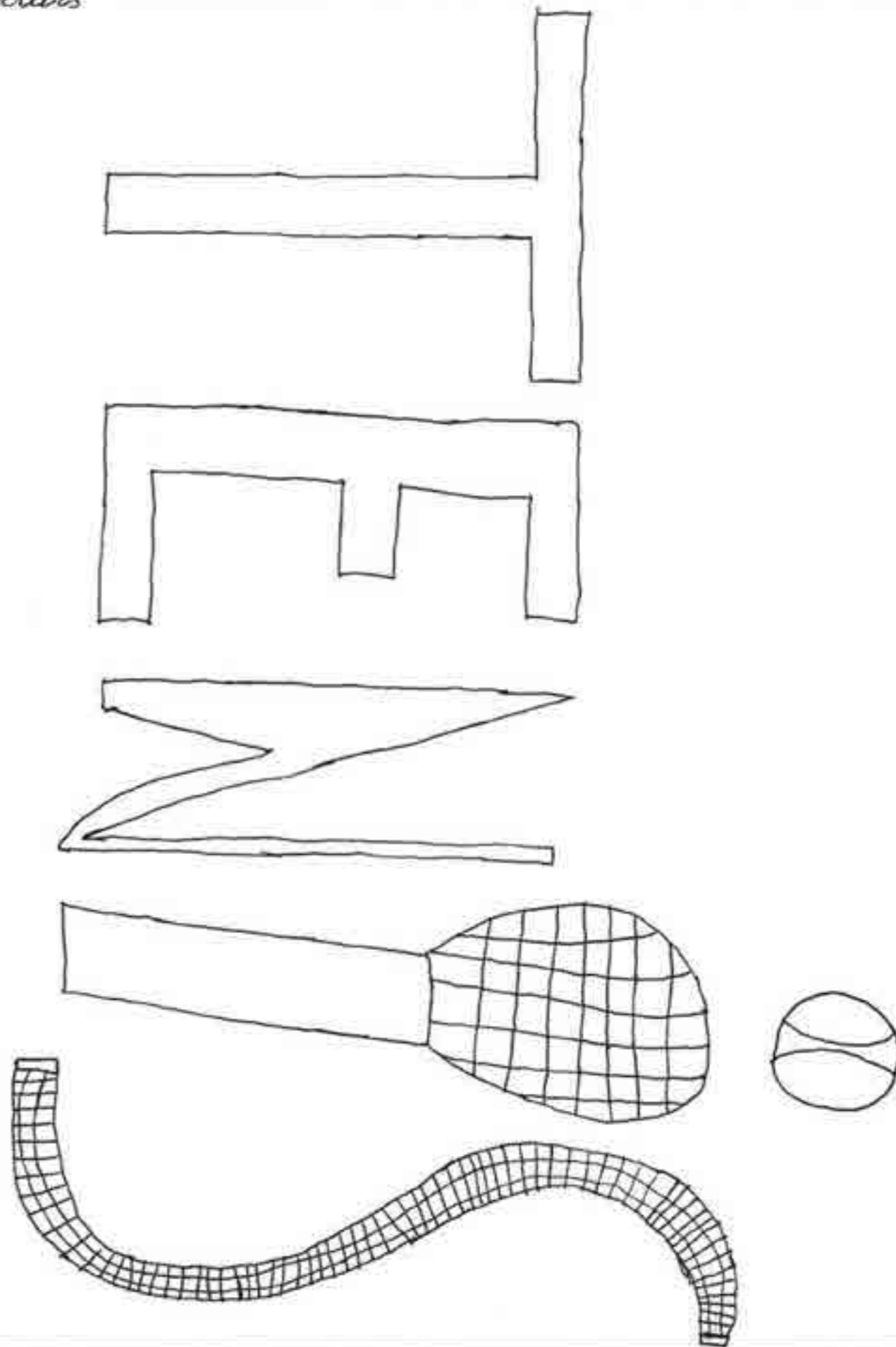
El Perd, perquè és meravellós i pot aparèixer de qualsevol color.
Sempre que em dona un Perd creix la màgia al meu cor.
'és amors i divertit. A mi m'agrada
per menar mase em doni un

El petó

El petó és amorós i divertit.

A mi m'agrada que la meva mare em doni un petó,
perquè és meravellós,
i pot aparèixer de qualsevol color,
sempre que en dona un petó,
creix la màgia al meu cor.

AUTOR/A Aiyana Ascantana Corneas

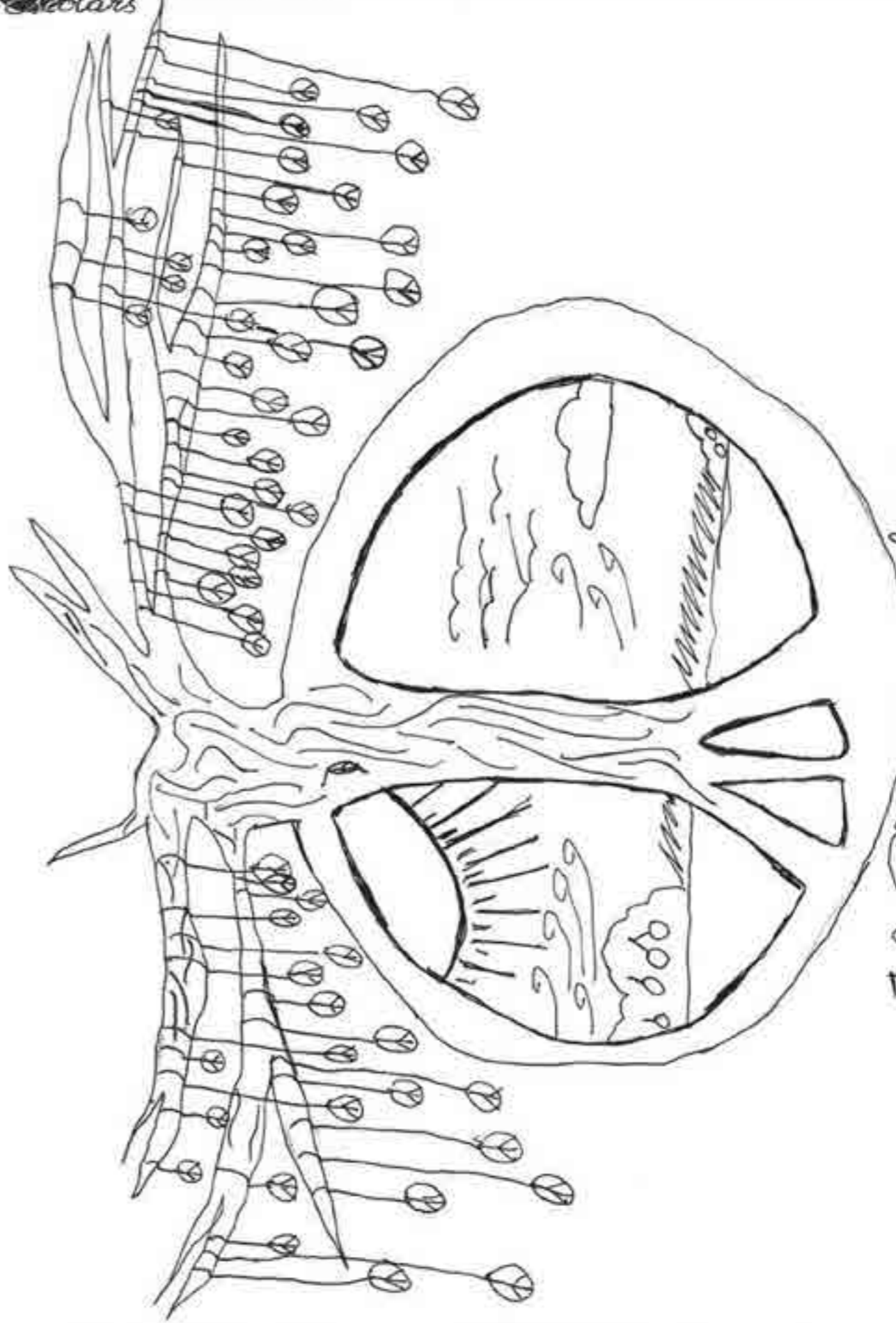
NIVELL 3ra

FLORALS

AUTOR/A Pau Vázquez Martínez

NIVELL 4^t

LA TAU ES VIDA

L'àguila

L'àguila és un ocell,
que a mi m'agrada mirar
vola pel cel,
cel blau com el mar.

L'àguila és gran,
i té el cos marronós,
vola molt alt
i té el bec corb i fort.

L'àguila es llança sobre les preses
i té com un roquet
el lleopard com a presa,
però l'àguila el pot guanyar.

L'àguila és una ocell
que a mi m'agrada mirar
vola pel cel,
cel blau com el mar.

Elles ocells

Oh, que bonics!

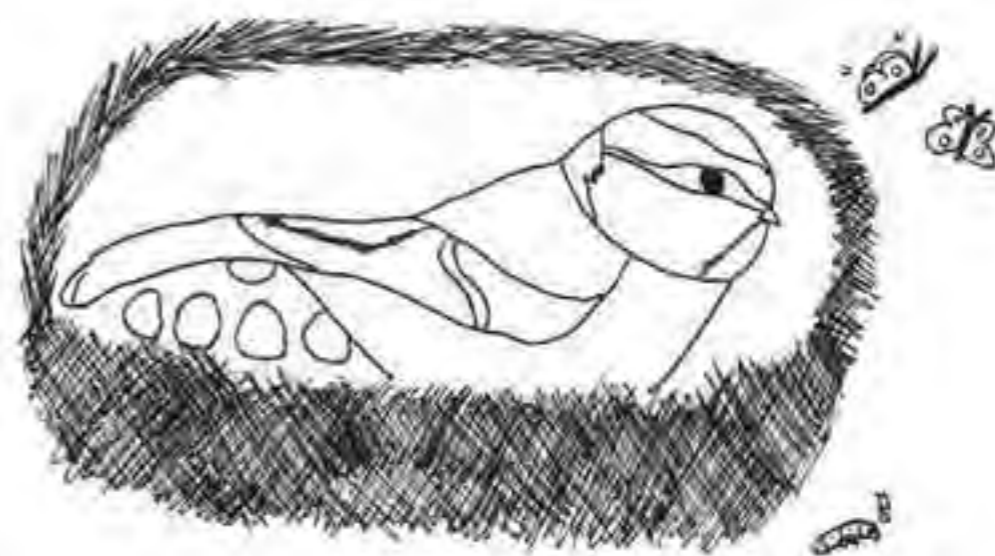
Pel cel blau volen

Voracitat Els ocells,

que els cucs espanten

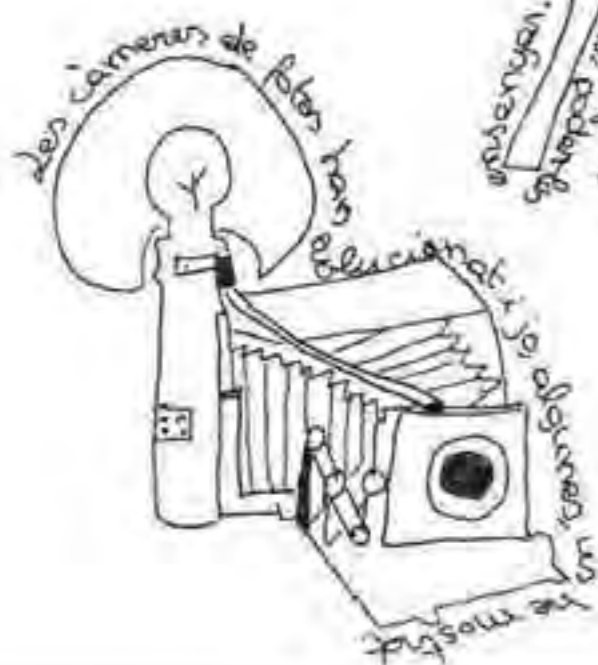
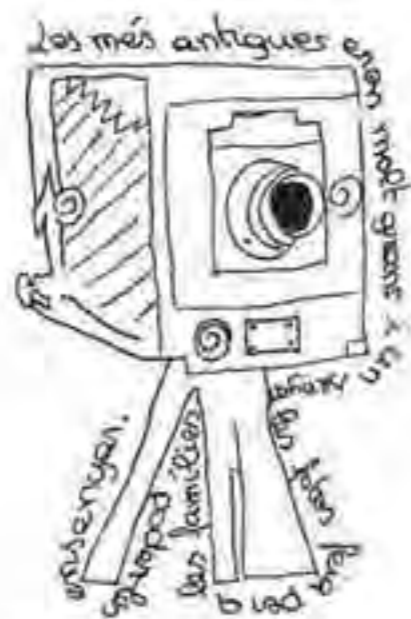
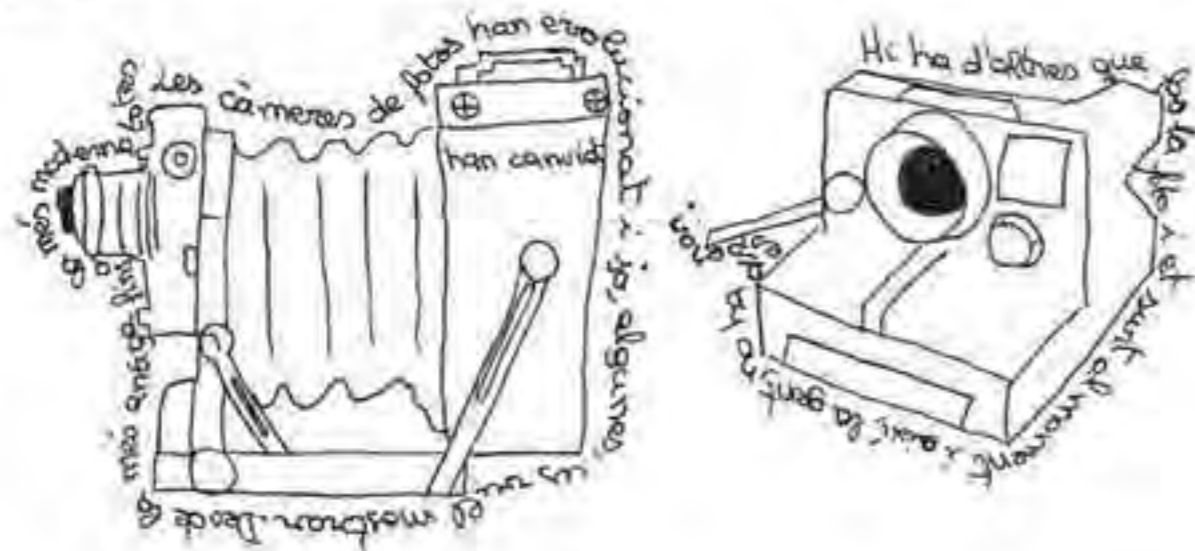
i ames les papalones passegen.

Segur que molt bé ho ho passen.

AUTOR/A Carla Rubio LasarteNIVELL Cinquè

LES CÀMERES DE FOTOS

AUTOR/A Carla Rubio LasarteNIVELL Cinquè

LES CÀMERES DE FOTOS

Les càmeres de fotos han evolucionat i jo, algunes, us vull mostrar.

Des de la més antiga fins a la més moderna totes han canviat.

Les més antigues eren molt grans i un senyor les fotos feia per a les famílies poder-les ensenyar.

Hi ha d'altres que fas la foto i et surt al moment i així, la gent, no ha d'esperar.

Les més modernes a l'ordinador es poden passar i a la seva memòria més fotos hi ha.

Les càmeres de fotos han evolucionat i jo, algunes, us he mostrat.

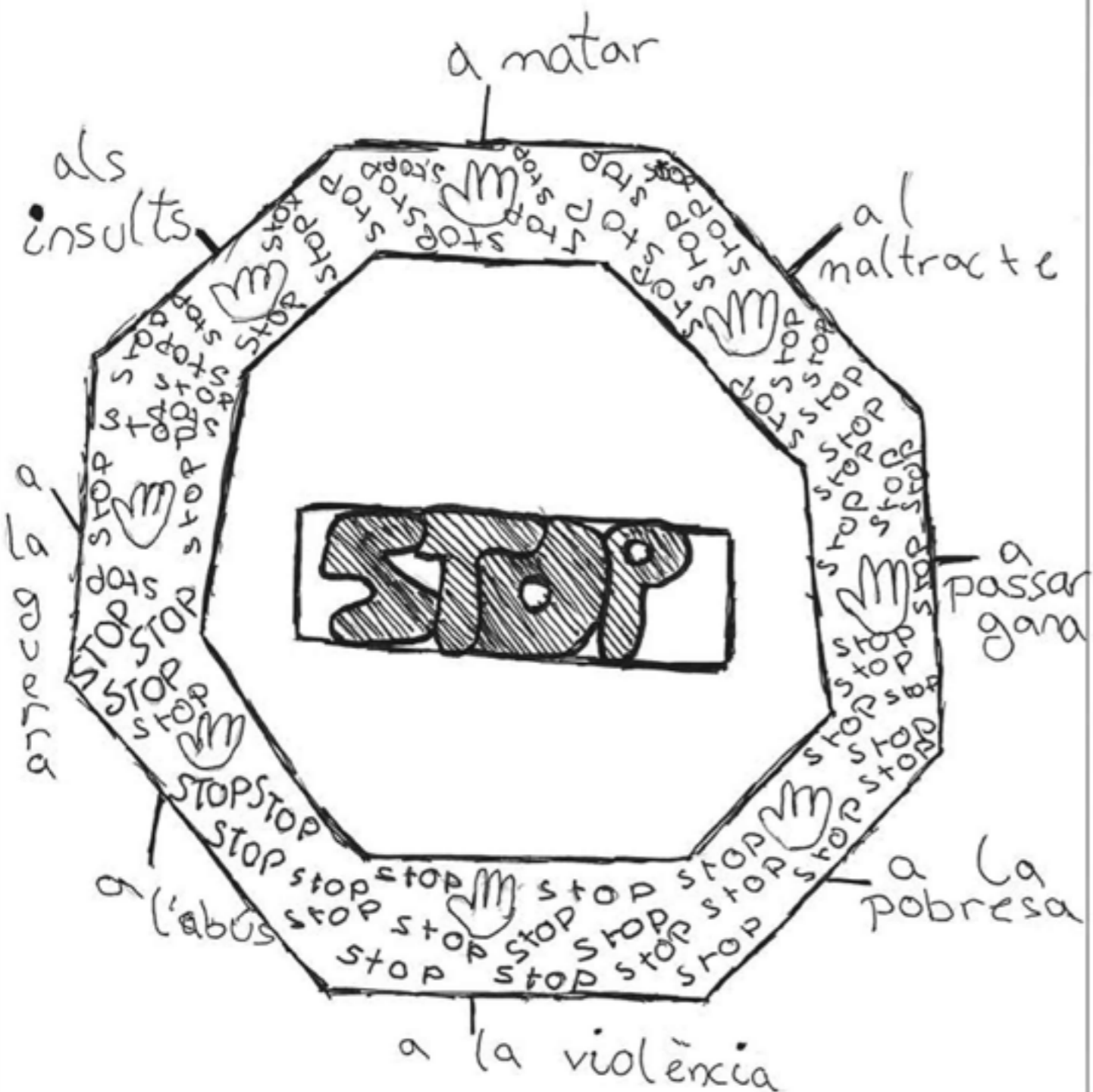
AUTOR/A PAULA VANESSA ESPINOZA LOOZNIVELL 5è (CICLE SUPERIOR)AUTOR/A PAULA VANESSA ESPINOZA LOOZNIVELL 5è (CICLE SUPERIOR)

L'AMISTAT

L'amistat ho té preu
 està a tot arreu
 mai te fi
 sempre està amb mi

Quan estàs trista
 tens un amic per divertir-te.
 L'amistat ho et fa mal,
 és un bon final.

No pots queixar-te
 si tens algun per animar-te,
 si tens amor per calmar-te,
 amb aquella persona podràs anar-te.

STOP

Jo he fet la senyal de stop perquè normalment es fan moltes coses que fan mal com: matar, insultar... i com la senyal de stop significa parar el missatge que vull expressar és que hauriem d'aturar algunes accions negatives per les persones.

AUTOR/A _____

NIVELL 5è

Els rius catalans, s'agrupen,
i ho fan en tres xarxes fluvials,
i per a mi,
totes són especials.
Sabeu què són els canals?
Doncs són rius artificials, no naturals!

El Barcelonès és una comarca petita,
però té molta població,
això es diu "densitat".
Per saber-la hauríem de dividir,
habitants per km².

Si convidem algú a Catalunya,
l'hauríem d'ajudar,
no coneix els pobles, ni les comarques,
però segur que li encantarà!

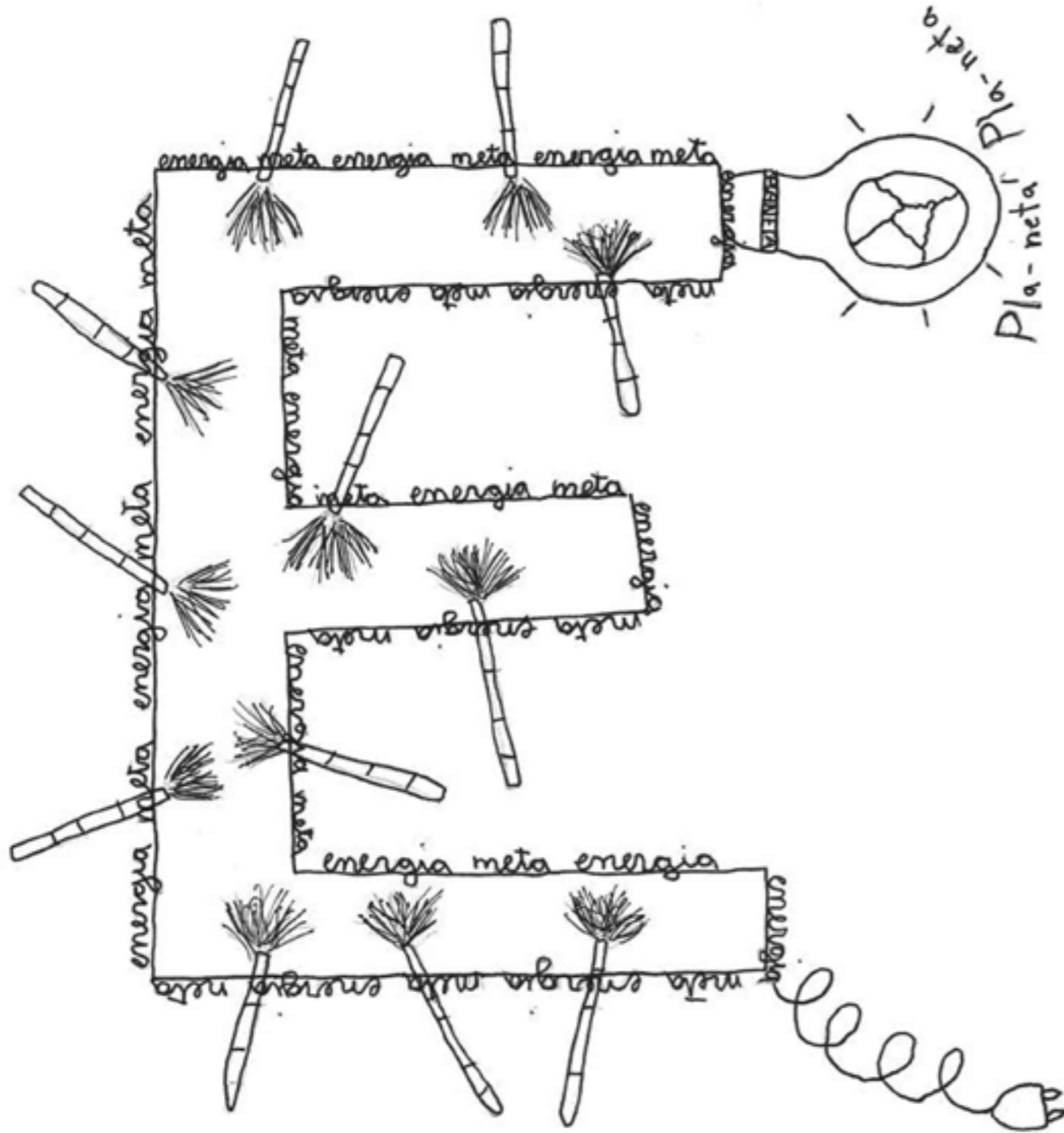
AUTOR/A Carla Vázquez Moreno

NIVELL 6èA

GAUDEIX DEL SILENCI!

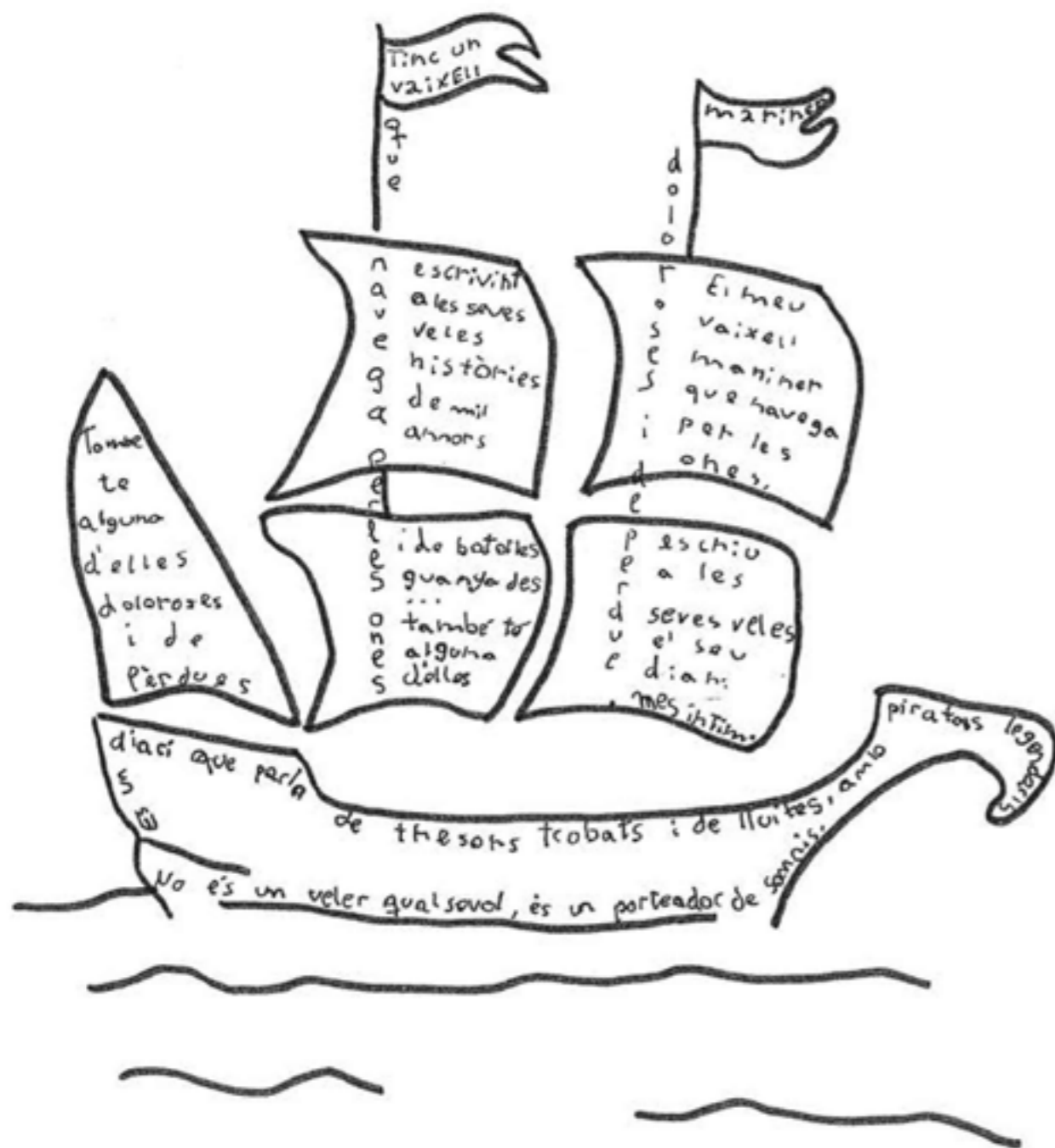

PLA d' Energia NETA

Jo he dibuixat la lletra E i al voltant he escrit **energia neta**, energia neta...
A un extrem de la lletra E he dibuixat un endoll. A l'altre extrem he dibuixat una bombeta i a dins de la bombeta, he dibuixat un planeta viu.
Dins de la lletra E he dibuixat unes escombres que simbolitza que netegen la lletra E, per tant és energia neta.

Jo he fet la lletra E perquè el projecte de la meua classe és sobre l'energia i voldria que utilitzéssim energia neta i renovable que ajudi a **millorar el PLANETA**.

Ho he titulat **PLA d'Energia NETA** jugant amb la paraula **planeta** que té a dins la paraula **neta**.

AUTOR/A Alejandro Ferrer PinaNIVELL 6èAUTOR/A Alejandro Ferrer PinaNIVELL 6è

El vaixell mariner...

Tinc un vaixell mariner que navega per les ones,
 escrivint a les seves veles històries de mil amors i de
 batalles guanyades...

També té alguna d'elles doloroses i de pèrdues.

El meu vaixell mariner que navega per les ones,
 escriu a les seves veles el seu diari més íntim.

És un diari que parla de tresors trobats i de lluites,
 amb pirates llegendaris.

No és un veler qualsevol, és un "porteador" de somnis.

AUTOR/A Nerea Toro Martín

NIVELL 6è

he de saber entonar i molt bé solfejar. Canto cançons d'amor, em motiven i em fan sentir millor. Estic tot el dia cantant, des del matí fins a dormir. El meu somni és ser cantant, i no pararé fins a fer-ho realitat.

AUTOR/A Nerea Toro Martín

NIVELL 6è

CANTAR

Per a mi cantar
 és molt especial,
 he de saber entonar
 i també solfejar.

Canto cançons d'amor,
 em motiven
 i em fan sentir millor.

Estic tot el dia taral·lejant,
 des del matí,
 fins a dormir.

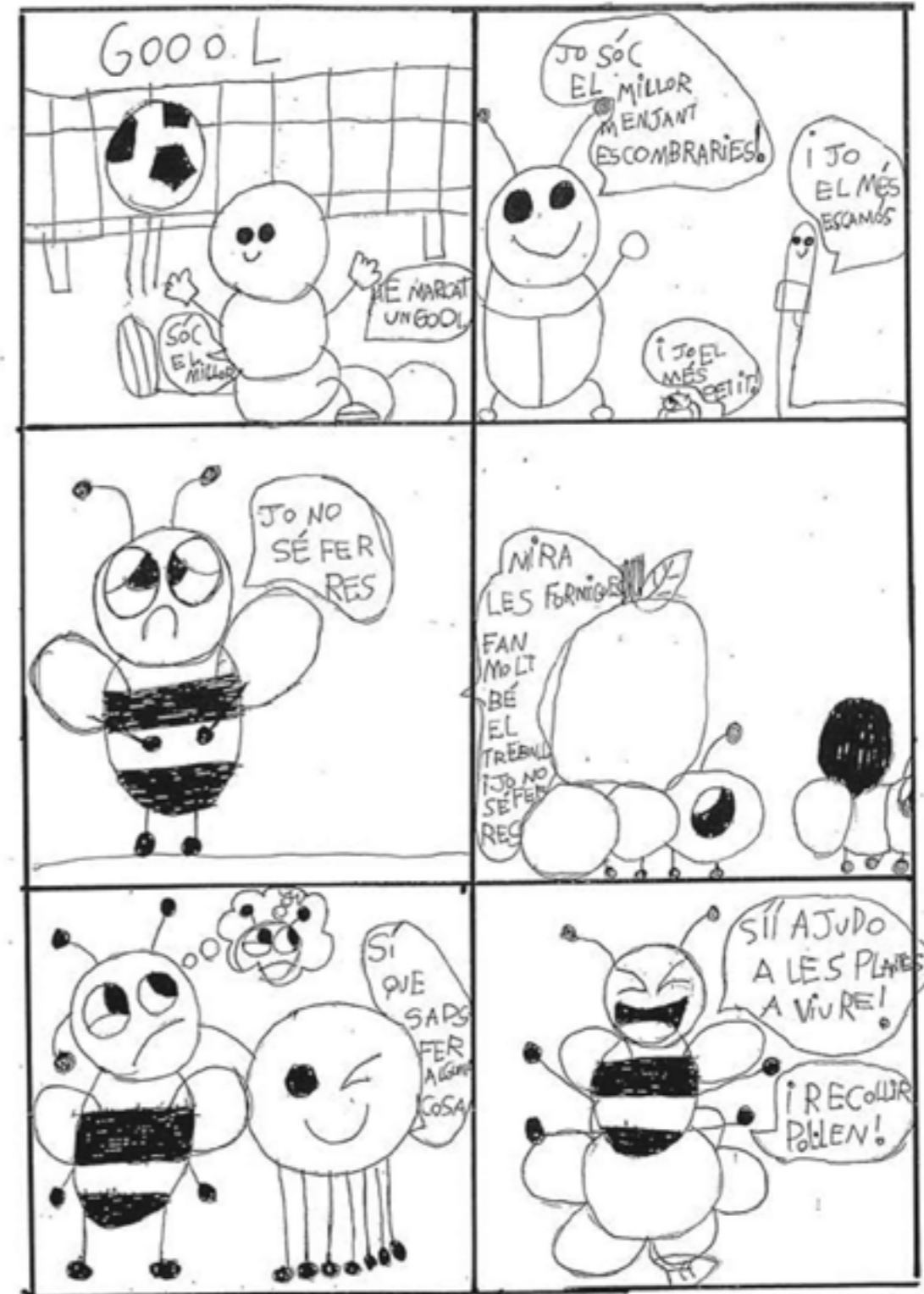
El meu somni
 és ser cantant,
 i no pararé,
 fins a fer-ho realitat.

Ja què se fer??

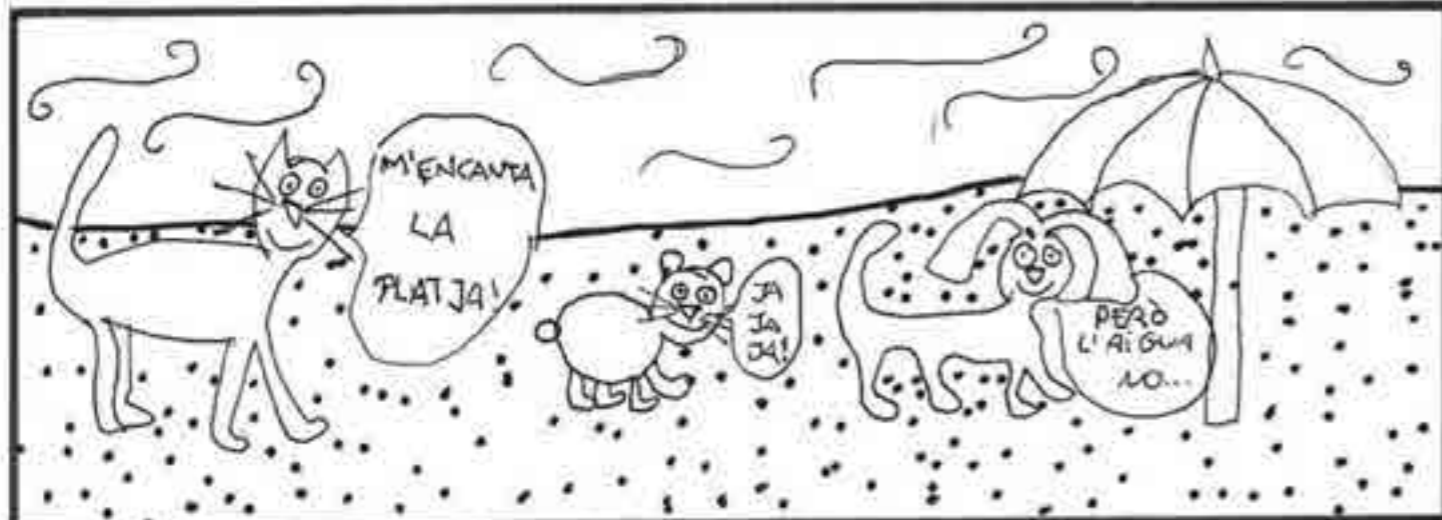
CÒMIC

"Jo qué se fer?"	3r de Primària	Escola Fernández Lara
Iker Parrado Villalba		
"El gat i el cranc"	3r de Primària	Escola Massallera
Phoebe Gómez Serradell		
"Minrú"	3r de Primària	Escola Amat Verdú
Lorena Prieto		
"El campionat" Exaequo	4t de Primària	Escola Montbaig
Salaheddine Chentouf		
"Un viatge dins del cotxe" Exaequo	4t de Primària	Escola Massallera
David Pérez Estévez		
"El super heroi"	4t de Primària	Escola Antoni Gaudí
Mohamed Chrafat		
"Una nit estrellada" Exaequo	4t de Primària	Escola Marianao
Alejandro Palomo Martínez		
"Estic enfadat" Exaequo	4t de Primària	Escola Barrufet
Maria González Garcia		
"Animals" Exaequo	5è de primària	Escola Rafael Casanova
Maya Zamora		
"Un dia de nervis" Exaequo	5è de Primària	Escola Marianao
Alexandra Jiménez Bote		
"El gran partit" Exaequo	5è de Primària	Escola Vicente Ferrer
Camila Olmedo Guevara		
"El gos i el gat" Exaequo	5è de Primària	Escola Massallera
Arantxa Ascurra Valverde		
"La narració fantàstica" Exaequo	5è de Primària	Escola Amat Verdú
Maria Andrea Dinu		
"Celebrem Sant Jordi" Exaequo	5è de Primària	Escola Montbaig
Noemi Vargas Pérez		
"La tortuga i la llebre"	6è de Primària	Escola Fernández Lara
Aitana Sánchez González		
"Un viatge a un món desconegut"	6è de Primària	Escola Ciutat Cooperativa
Tanvir Kaur Dhillon Sanghera		
"Els amics de Kyu"	6è de Primària	Escola Amat Verdú
Emma Ruiz Villena		

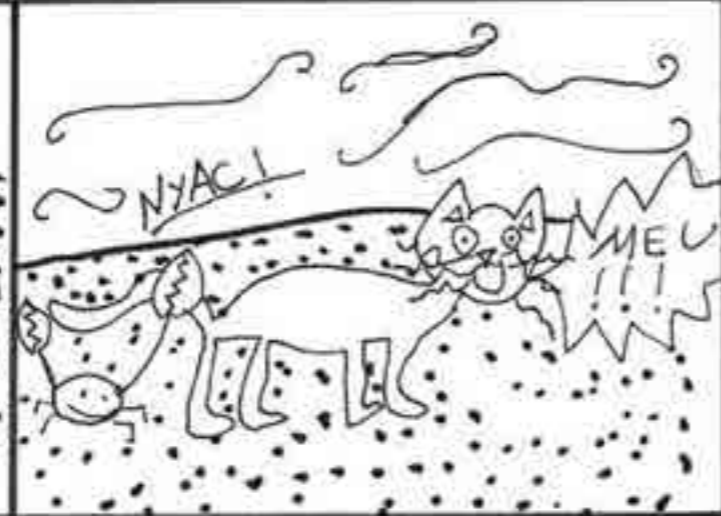
EL GAT I EL CRANC

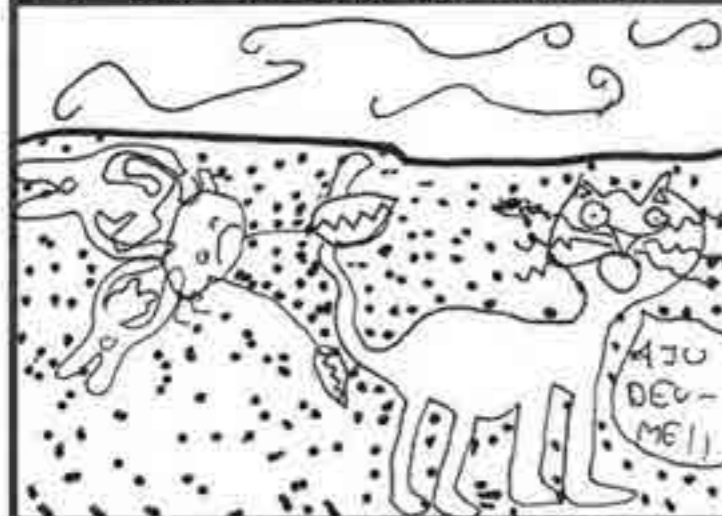
UN GAT, UN HÀMSTER I UN GOS AMAVEN PASSEJANT PER LA PLATJA.

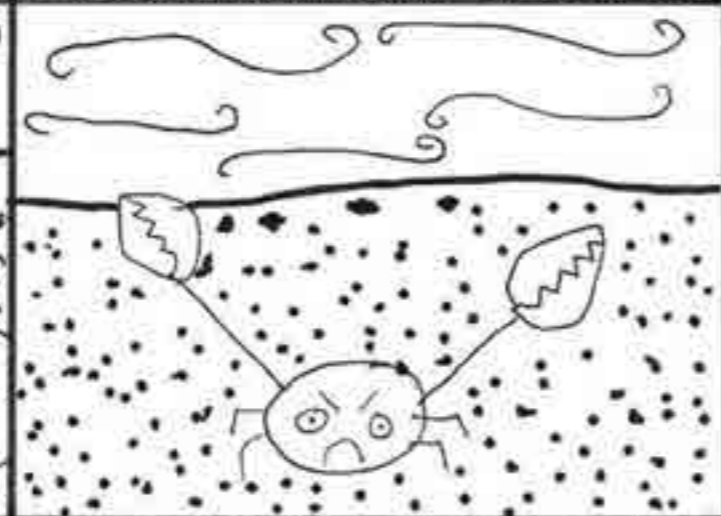
ES VAN TROBAR UN CRANC.

E EL CRANC VA PESSIGAR LA CUA AL GAT.

VA DEMANAR AJUDA ALS AMICS.

EL CRANC, PER SER DOLENT, ES VA QUEDAR SOL.

Mimou

Hi hauria una regada un alien...

Que li rean disparar una bomba...

Quin alerri ment...

Va caure en una cava...

Umes hores més tard...

PAF

Què faig aquí?

Tinc una mica de por...
Quan no arribarà una nena...

Al final es reu quedar a reure amb la nena.

Tu reuràs amb mi!

No tinguis por

Escolars

Era de dia i em va locar a fer un campionat a mi i als meus amics: el Salig i el Miguel.

Aquí és el dia que espero guanyar

EL CAMPEONAT JO I ELS MEUS AMICS

El primer combat el vaig fer jo contra en Takifugu.

El segon combat va ser el Salig contra el Miguel.

L'últim combat va ser jo contra el meu amic Miguel.

perquè són els meus millors amics.

Escolars

UN VIATGE DINS DEL COXE

Ahí en Pere i la seva família s'emman de vacances.

En Pere es queda adormit en el cotxe.

En Pere ara està a Londres on...

Després d'una bona estona en Pere s'en

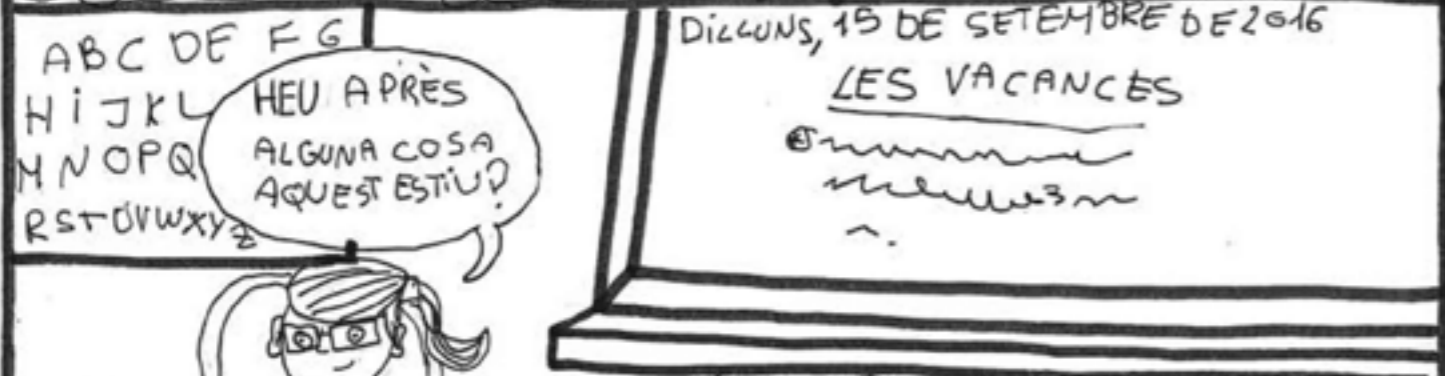

En Pere ha arribat a París.

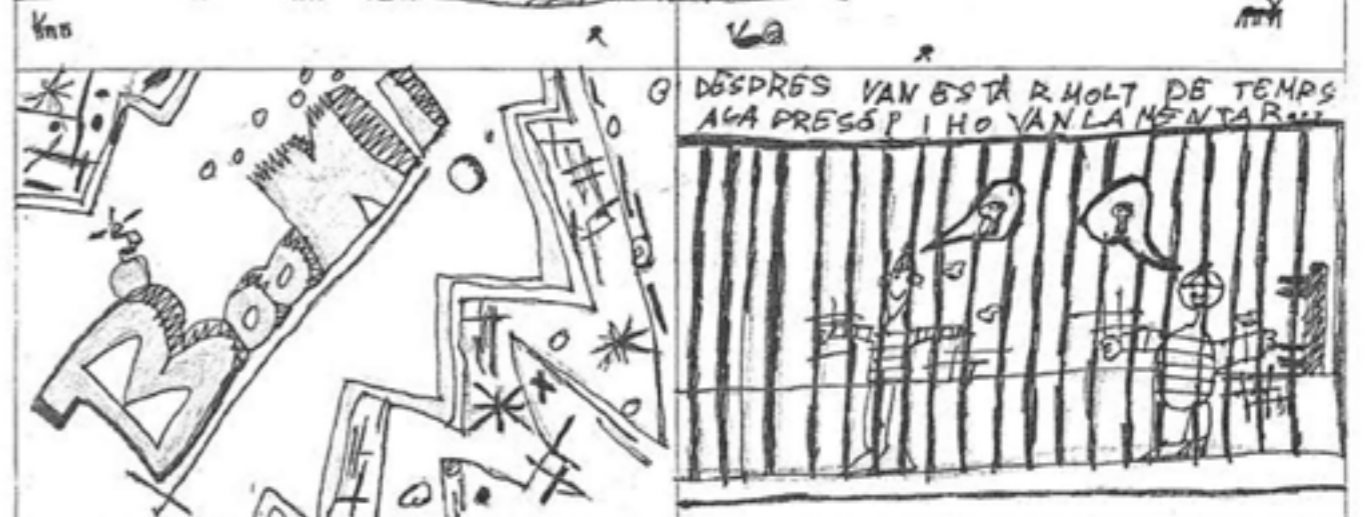
AUTOR/A David Pérez Estévez

NIVELL 4t de primària

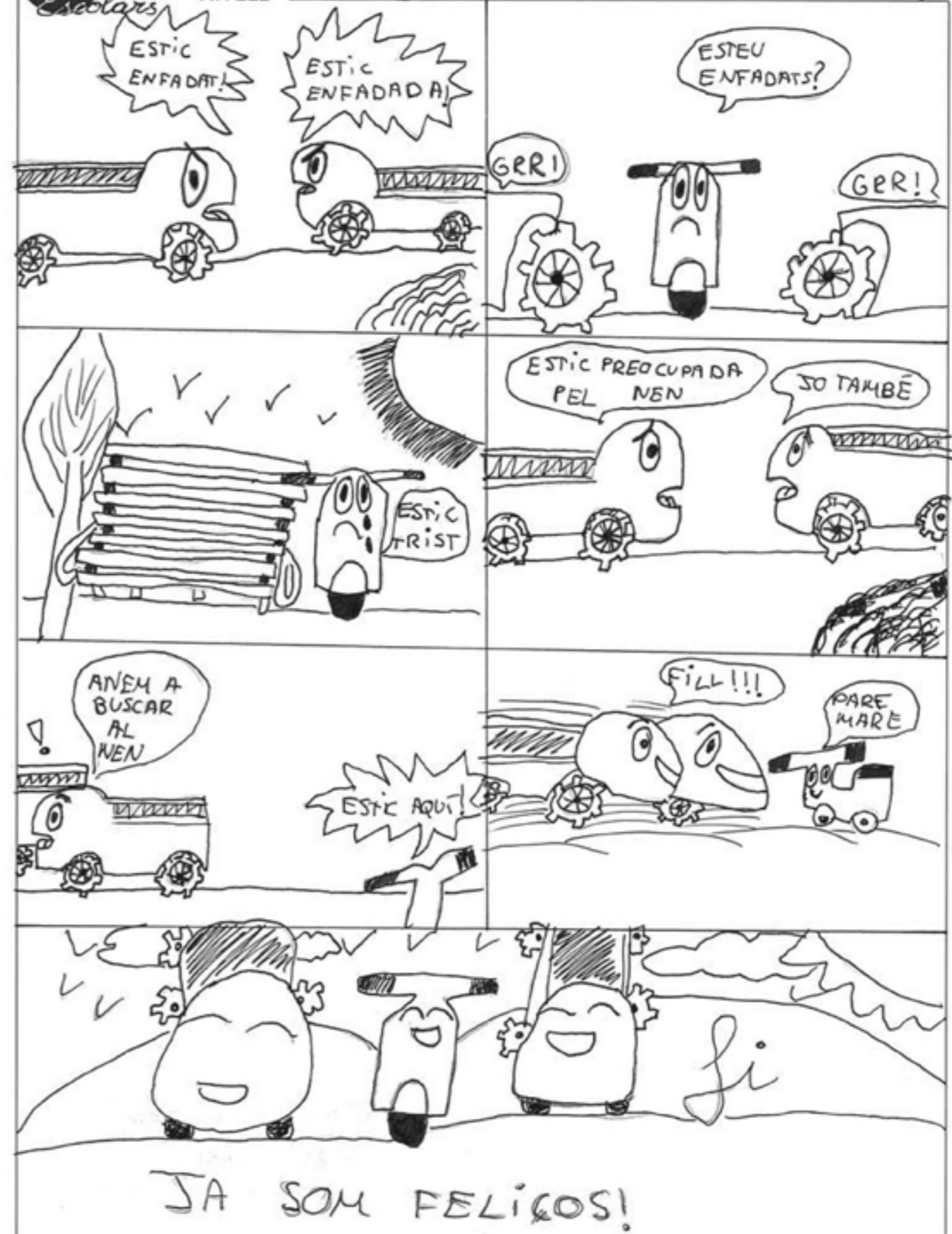
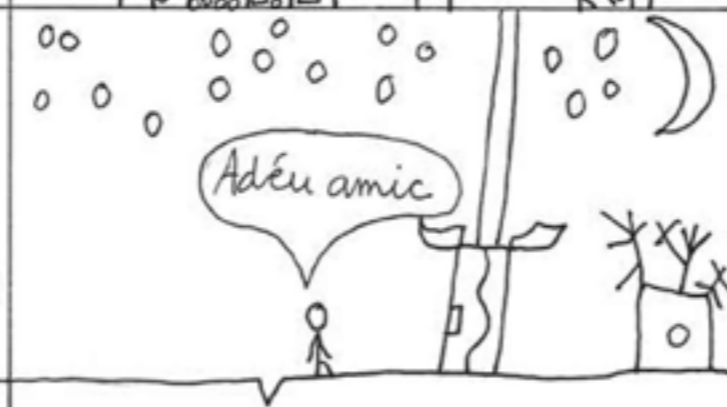
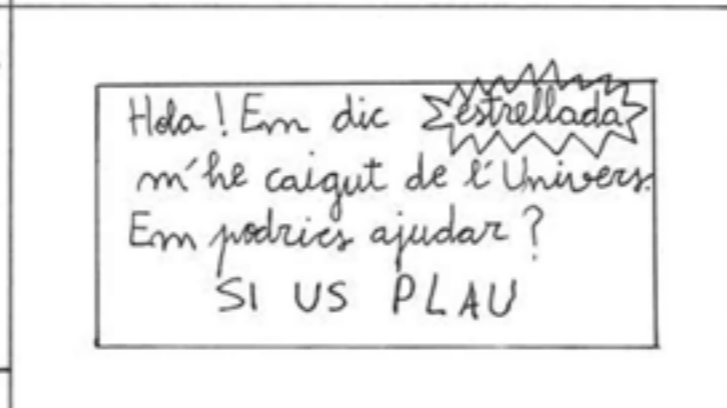
AUTOR/A MOHAMED CHRAFAT

NIVELL 4t

★ UNA NIT ESTRELLADA

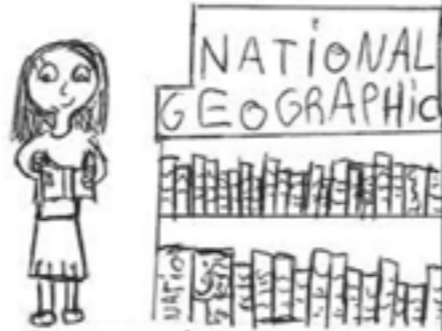

Animals

A la Maria li apassionava llegir.

Un dia la Maria va trobar un llibre dels animals.

Quan va obrir el llibre va veure un elefant i de sobte l'elefant va sortir del conte.

L'elefant va desaparèixer.

El mateix amb una girafa.

PLAS!

La girafa també va desaparèixer.

La Maria va anar al zoo a buscar els animals.

Però no estaven.

ELEFANTS

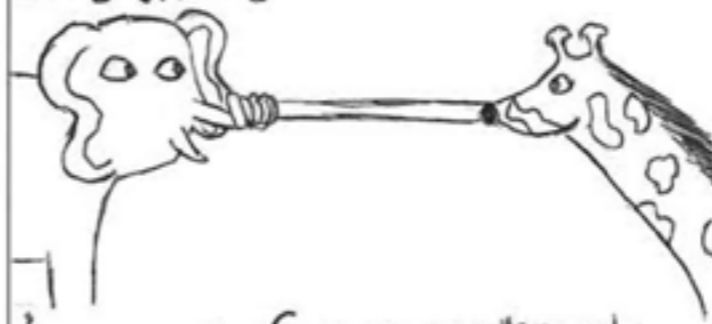
Lavors es va enrecordar de que prop del zoo estava el museu.

I va anar a mirar.

Quan va entrar va veure a l'elefant i a la girafa jugant amb una corda.

La Maria va agafar unes galetes per fer-se amigades animals.

I quan va fer-se amiga els va portar al zoo.

Va tornar el llibre.

I quan podia anava a visitar al seus amics.

ZOO

FI

Se'n va al menjador.

Ha arribat a l'escola i...

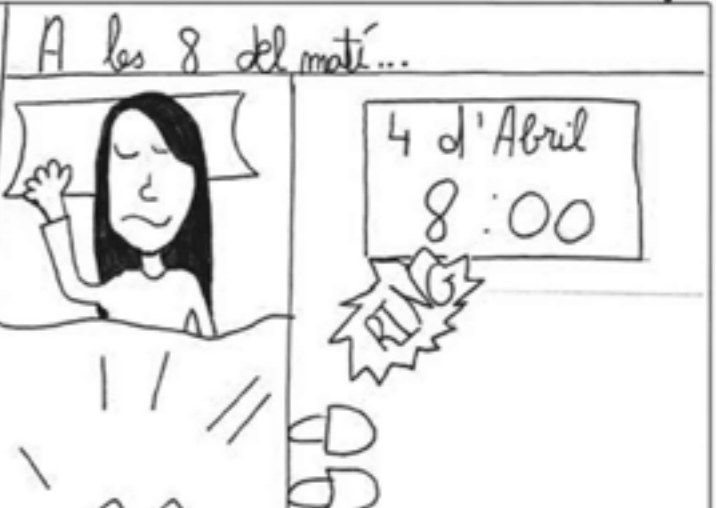
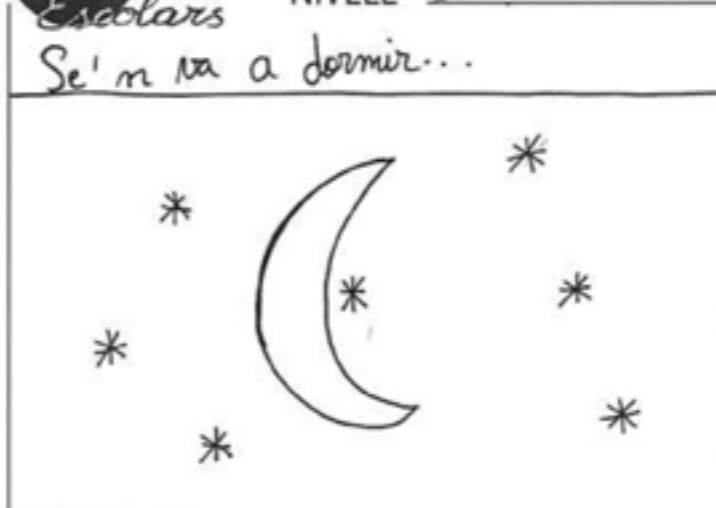
Amb els nervis se'n va corrents i enropega, cau en un banal

Arriba a casa i...

Va seure en un banc i va esperar als seus pares.

Van arribar els seus pares. Es va dutar, es va posar el pijama i va seure al balcó.

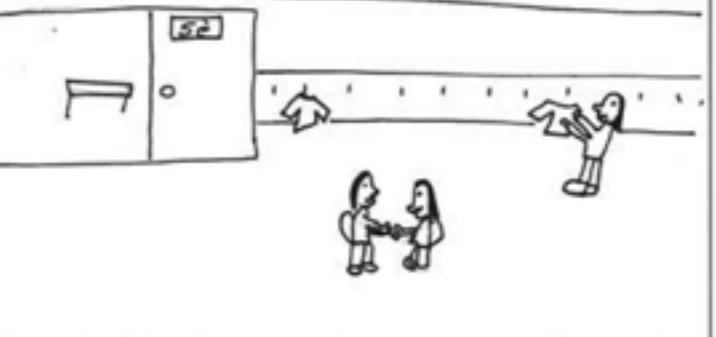

Se'n va al menjador...

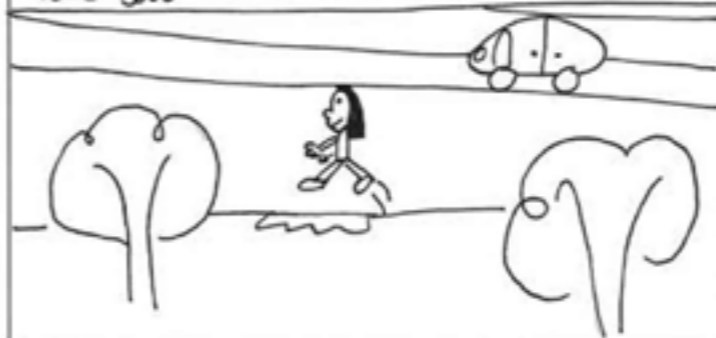
Arriba a classe i presenta el projecte.

Agafa la jaqueta i les claus.

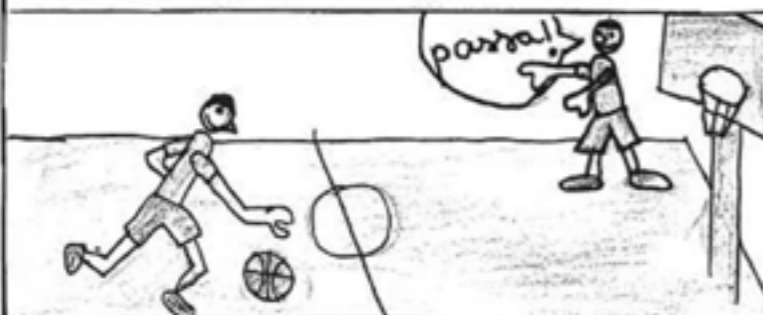
Tota feliç se'n va anar a casa i va saltar el banal.

ELS DIES DOLENTS SEMPRES TENEN SOLUCIÓ!
FI

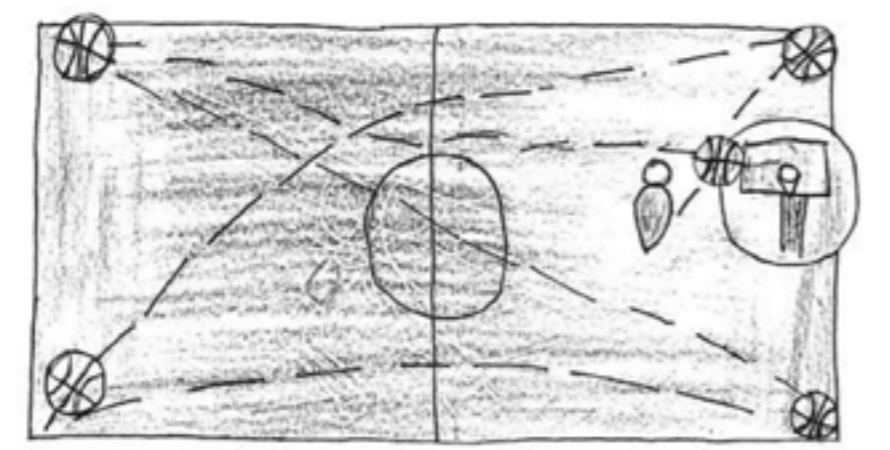
Treuen els Bulls l'agafa Mirotic i va corrent a la cistella rival...

i li passa la pilota a Pau Garol

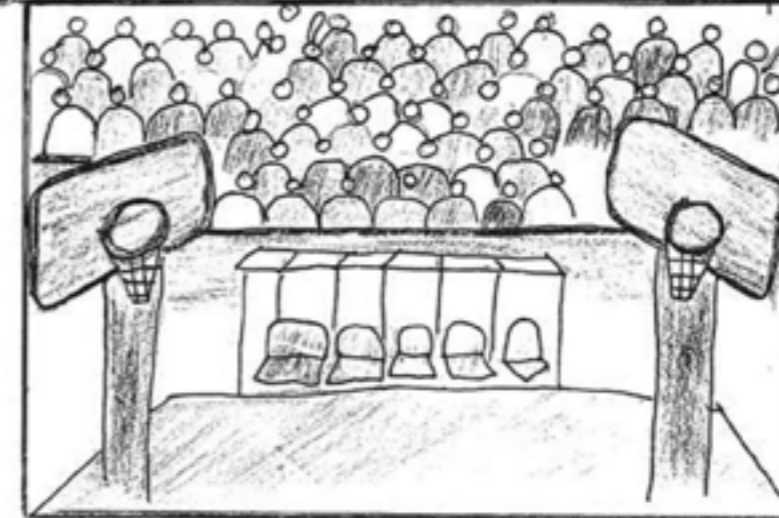
...I Pau Garol llança!

Per primera vegada un jugador al món llança la pilota, rebota en totes les cantonades del camp MARCA 45-42 acaba el joc!

Guanyen els Bulls

42	període	42
local	4	visitant
Temps		
47:00		

Miriu el marcador renyor, van 42-42 i falta 1 minut!

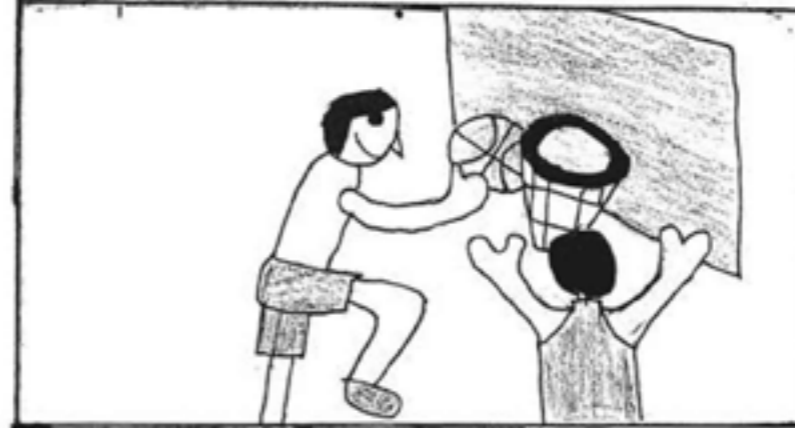
Quina emoció, el partit continua treuen els Bulls!

Mirotic dels Bulls va per la dreta però Kobe Bryant va per l'esquerra i li roba la pilota!

Kobe Bryant intenta marcar, llança... però Derrick dels Bulls li impedeix marcar!

Fixeu-vos que quan Derrick va saltar perquè no es fiqués la pilota er va torçar el peu!

Quina llorima!

EL GOS I EL GAT

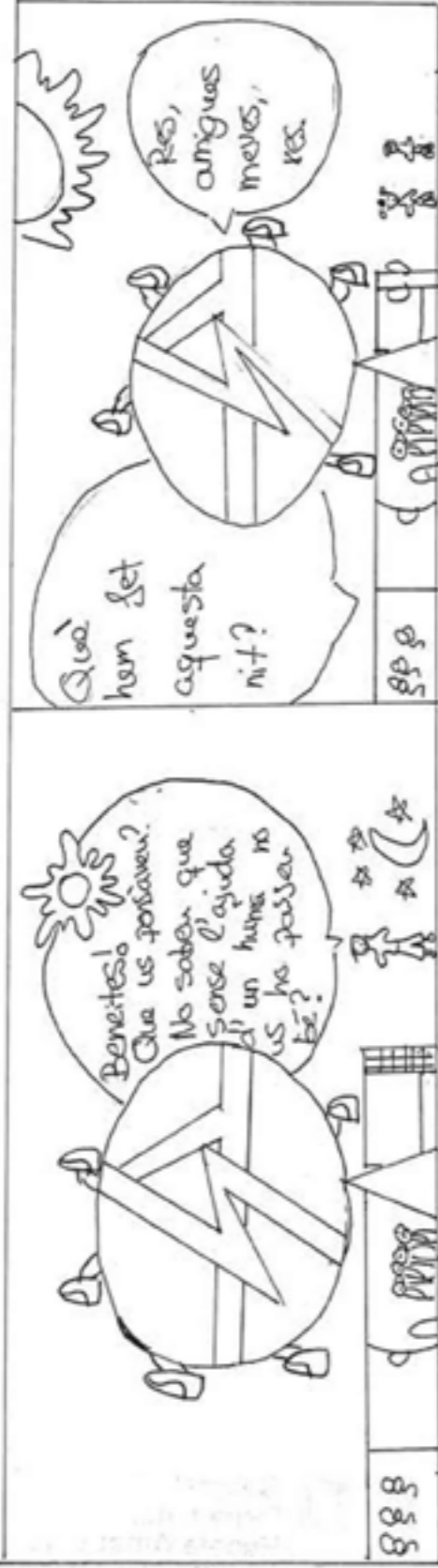
<p>HI HAVIA UNA JEGADA UN GOS I UN GAT QUE SEMPRE ES BARALLAVEN</p>	<p>UN DIA ES VAN TROBAR ALCARRER ELS JA VEURE UNA AVIA, I...</p>	<p>L'AVIA VA DECIDIR ENPORTAR-SE'LS FINS QUE PARESSIN DE BARALLAR-SE</p>
<p>AQUEST ES EL MEU MENJAR NO ES EL MEU!</p>	<p>PODEU DEIXA'M ENPAU! SI NO T'ESTIC VEURE'S!</p>	<p>NI ENPORTARE ALS DOS QUE HAS DIT? JO NO VULL</p>
<p>EL PRIMER DIA ELS VA AJUNTAR A UNA HABITACIO I NO VA FUNCIONAR.</p>	<p>EL SEGON DIA, VAN MENJAR JUNTS NO ES VAN BARALLAR PERO EL GOS MOLESTAVA AL GAT</p>	<p>EL TERCER DIA, VA ANAR MÉS BÉ PERQUE NO ES VAN BARALLAR</p>
<p>VULL SORTIR D'AQUI! NO VULL ESTAR AMB TU!</p>	<p>PARA! QUE LENTA!</p>	<p>MOLT BÉ!</p>
<p>FINALMENT, LI DONAVA PENA DEIXAR-LOS ANAR.</p>	<p>IVA TENIR UNA IDEA</p>	<p>DECIDIT EL GOS I EL GAT ES VAN QUEDAR A CASA DE L'AVIA.</p>
<p>HEM DONA PENA DEIXAR-VOS NO HEM VULL ANAR JO TAMPOC</p>	<p>SI US VOLEU QUEDAR PODEU JO SI JO TAMBE</p>	<p>VINGA CAP A CASA BÉ JUNTS PER SEMPRE! SI!</p>

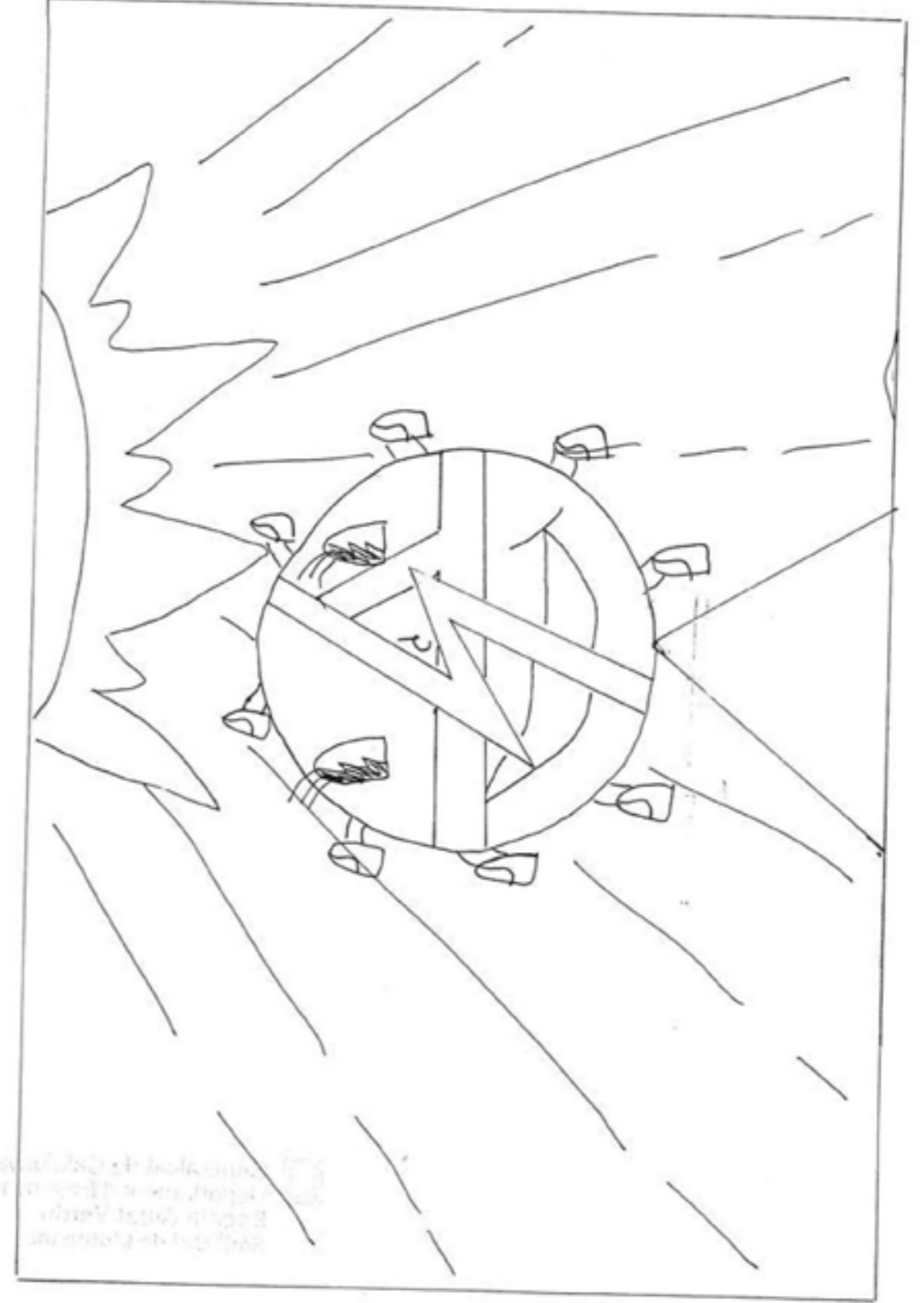
LA NARRACIÓ FAN- TÀSTICA

De: Maria Andrea Dinu

<p>Aquesta és la gira de nit.</p>	
<p>Aquesta és la gira de dia.</p>	<p>Eh, Nòria, ja podem començar, no?</p>

IMAGINEU-VOS, CADA DIA PASSA EL MATEIX
PERÒ EL DIA SEGÜENT NO SE'N RECORDEN
L'ÚNICA QUE SE'N RECORDA ÉS LA

AUTOR/A Noemi Vargas Pérez
NIVELL Cinquè

CELEBREM SANT SORDI!

<p>Algunes preguntes per classificar-les?</p> <p>Si!</p> <p>Quina nota?</p> <p>Si!</p>	<p>el príncep?</p> <p>la reina?</p> <p>Qui vol ser la princesa?</p> <p>Si!</p>
<p>PR Preguntes?</p> <p>Si!</p> <p>on tenim que anem?</p>	<p>PROVA VESTUARI!</p> <p>Nens anem ens podem dir disques?</p> <p>Si!</p> <p>Ami em queda Gemat</p> <p>Si!</p> <p>Ami també</p> <p>Si!</p> <p>Ami</p> <p>Si!</p> <p>Ami</p>
<p>ACTUEM!</p> <p>Esteu preparats per l'activitat?</p> <p>Si!!</p>	<p>ASSAIGS</p> <p>Si!</p> <p>Amem per un assaig</p> <p>Si!</p>

AUTOR/A Aitana Sánchez González
NIVELL 6èB

LA TORTUGA I LA LLEBRE

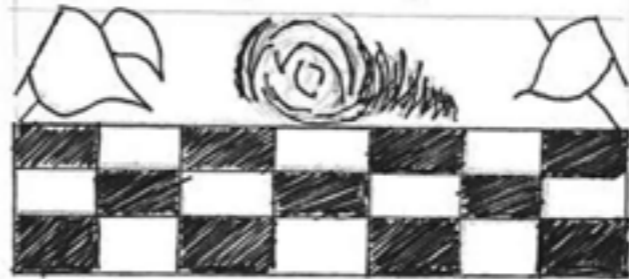
Tots sabem la història de la Llebre i la Tortuga, on acaba guanyant la Tortuga, però jo us vull explicar una altra versió...

Comença la carrera...

I mentrestant...

La Tortuga ha fet un gran esforç. Ja està cansada.

I quan ja faltava poc per arribar la Clebre va pensar...

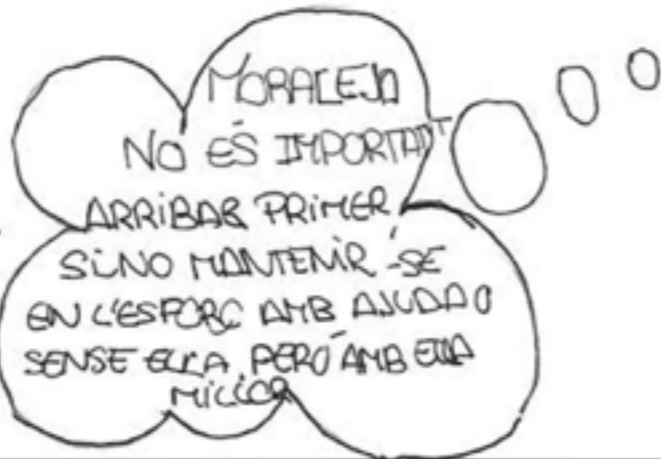
I quan va arribar la Tortuga li va preguntar

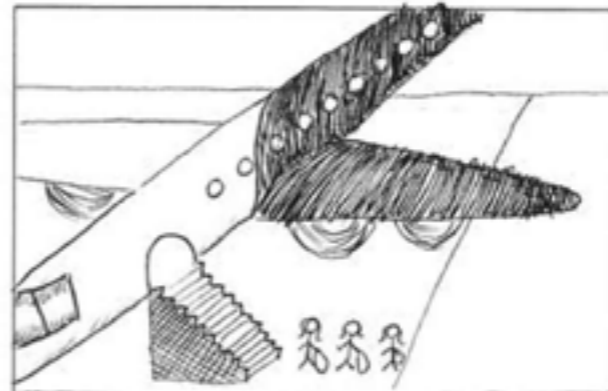
I quan la Tortuga s'ho va creure va acceptar i va anar molt content

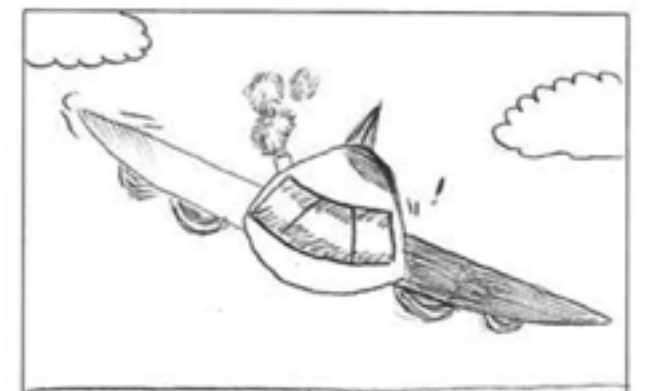
I finalment quan van arribar li van dir a tots

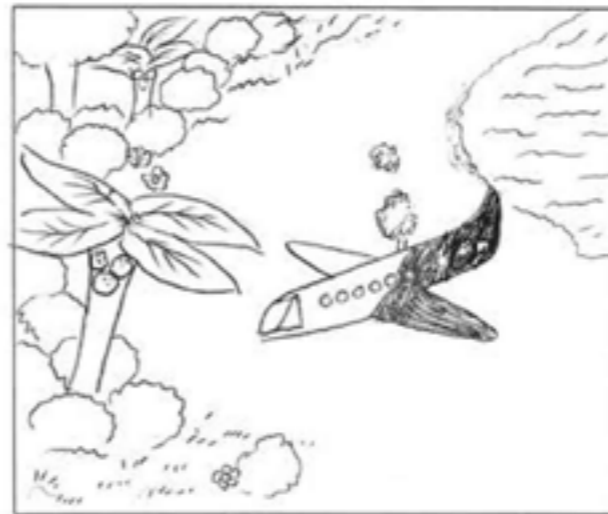
UN VIATGE A UN LLOC DESCONEGUT

UNES ESTUDIANTS AVAVEN A ANGLATERRA PER FER UN PROJECTE SOBRE LONDRES.

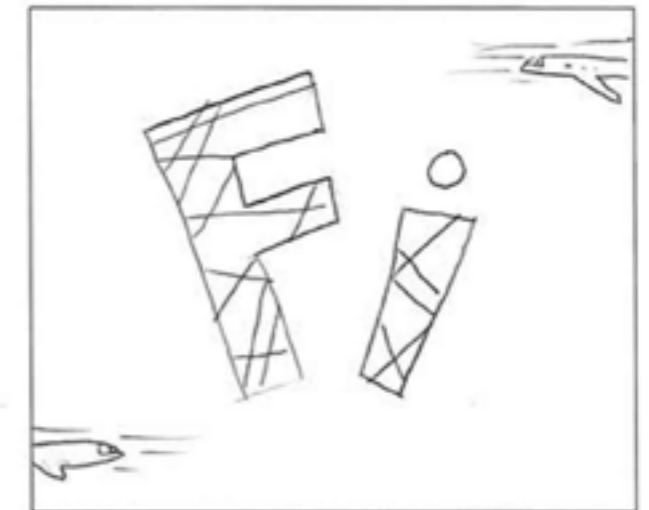
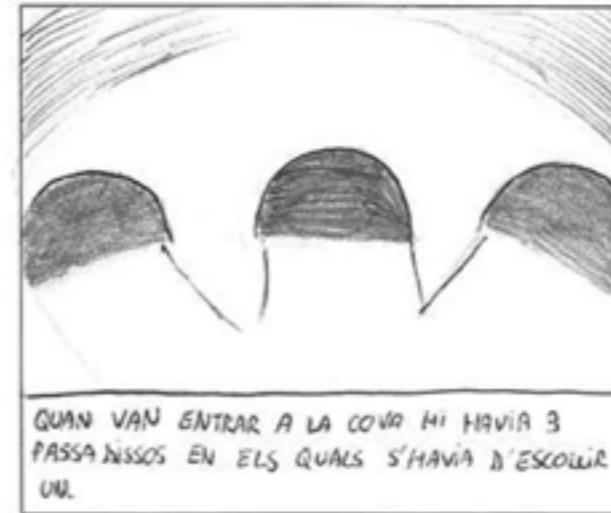
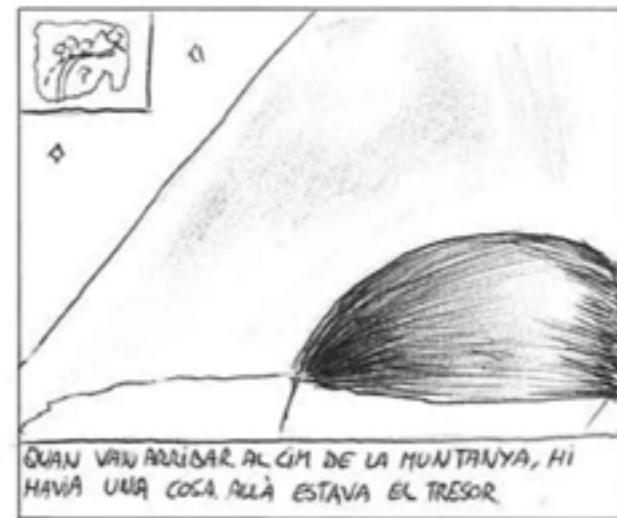
L'AVIÓ DESPEGÀ I ANÀ CAP A ANGLATERRA PERÒ... VA ATERRAR MOLT BRUSCAMENT A UN ALTRE LLOC DESCONEGUT.

LES NOIES VAN ANAR A PREGUNTAR-HO A TOTS PERÒ NINGÚ HO SABIA.

FINIS QUE HO VAN PREGUNTAR A UN SENYOR

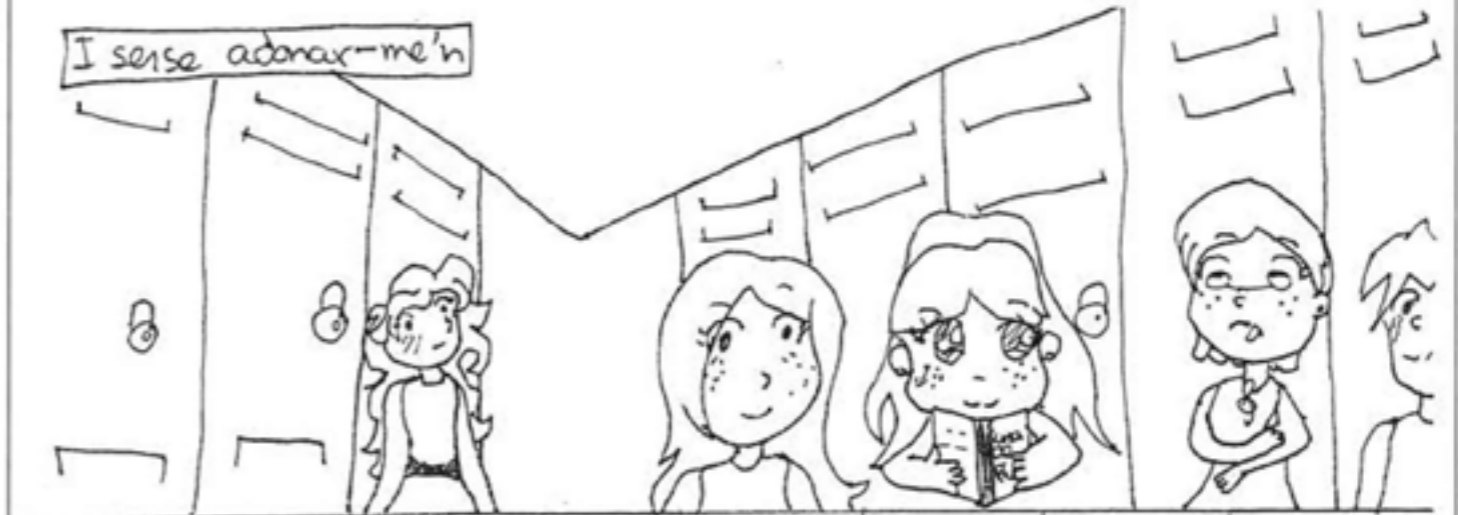

Els amics de Kyu

I sense adonar-me'n

Vaig fer nous amics!

BREGAT) JOCS FLORALS SANT BOI
BOI DELLOBREGAT) JOCS FLORA
ALS SANT BOI DELLOBREGAT) JO
JOCS FLORALS SANT BOI DELLO
LOBREGAT) JOCS FLORALS SANT
ANT BOI DELLOBREGAT) JOCS FLO
LORALS SANT BOI DELLOBREGA
GAT) JOCS FLORALS SANT BOI DE
DELLOBREGAT) JOCS FLORALS S

SANT BOI DELLOBREGAT) JOCS
CS FLORALS SANT BOI DELLO
BREGAT) JOCS FLORALS SANT B
BOI DELLOBREGAT) JOCS FLORA
ALS SANT BOI DELLOBREGAT) JO
JOCS FLORALS SANT BOI DELLO
LOBREGAT) JOCS FLORALS SANT
ANT BOI DELLOBREGAT) JOCS FLO

